

รูปแบบการเผชิญปัญหาและการรังแกกันในโรงเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เขต
อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาสุขภาพจิต ภาควิชาจิตเวชศาสตร์
คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2561
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Coping styles and bullying among middle school students in Muang, Ubon
Ratchathani

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Science in Mental Health
Department of Psychiatry
Faculty of Medicine
Chulalongkorn University
Academic Year 2018
Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	รูปแบบการเผชิญปัญหาและการรังแกกันในโรงเรียนของ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เขตอำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี
โดย	นายรัชพล สุระขันธุ์
สาขาวิชา	สุขภาพจิต
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	อาจารย์ แพทย์หญิงศศิธร ปรีชาวุฒิเดช

คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของ
การศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

..... คณบดีคณะแพทยศาสตร์
(ศาสตราจารย์ นายแพทย์สุทธิพงษ์ วัชรสินธุ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(อาจารย์ แพทย์หญิงพันธุ์ เกิดโชค)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(อาจารย์ แพทย์หญิงศศิธร ปรีชาวุฒิเดช)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(อาจารย์ ดร.ณภัทรวรรต บัวทอง)

รักษพล สุระพันธ์ : รูปแบบการเผชิญปัญหาและการรังแกกันในโรงเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เขตอำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี. (Coping styles and bullying among middle school students in Muang, Ubon Ratchathani) อ.ที่ปรึกษาหลัก : อ. พญ.ศศิธร ปรีชาวุฒิเดช

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อหาความชุกของกลุ่มประสบการณ์รังแกและการใช้รูปแบบการเผชิญปัญหาของกลุ่มประสบการณ์รังแกของกลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น (อายุ 12-15 ปี) อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 376 คน โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (simple random sampling) เก็บข้อมูลระหว่างเดือนพฤศจิกายน – ธันวาคม พ.ศ.2561 เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลประกอบด้วย แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล, The revised Olweus bully/victim questionnaire และ แบบวัดการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น (Adolescent Coping Scale) วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา

ผลการวิจัยมีรายละเอียดดังนี้ กลุ่มทั้งผู้รังแกและถูกรังแกร้อยละ 39.89, กลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้องร้อยละ 30.59, กลุ่มผู้ถูกรังแกมีร้อยละ 23.67 และกลุ่มผู้รังแกร้อยละ 5.85 ทั้ง 4 กลุ่มมีรูปแบบการเผชิญปัญหาที่แตกต่างกันในแต่ละด้าน ด้านจัดการกับปัญหาโดยใช้ความสามารถของตนเอง กลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้องมีคะแนนรูปแบบเผชิญปัญหาด้านนี้มากที่สุด, ด้านจัดการกับปัญหาโดยใช้แหล่งสนับสนุนอื่นๆและด้านหลีกเลี่ยงปัญหา กลุ่มผู้ถูกรังแกมีคะแนนรูปแบบการเผชิญปัญหาด้านนี้มากที่สุด

รูปแบบการเผชิญปัญหาเป็นวิธีที่ใช้จัดการกับความเครียดแต่ละคนมีรูปแบบที่เหมือนหรือต่างกัน อย่างไรก็ตามฐานข้อมูลเรื่องรูปแบบการเผชิญปัญหาของกลุ่มประสบการณ์รังแกในไทยและต่างประเทศยังมีไม่มากและการศึกษาที่ผ่านมายังพบข้อสรุปที่ทั้งเหมือนและแตกต่างกัน

สาขาวิชา สุขภาพจิต

ปีการศึกษา 2561

ลายมือชื่อนิสิต

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก

6074028530 : MAJOR MENTAL HEALTH

KEYWORD: Bullying in school, Coping styles, bully/victim

Ragpon Surakan : Coping styles and bullying among middle school students in Muang, Ubon Ratchathani. Advisor: Lecturer M.D. Sasithorn Preechawuttidech

The purposes of this experimental research were to survey the percentage of bully/victim and coping styles. Data was collected from 376 middle school students (12-15 years-old) in Muang, Ubon Ratchathani, Thailand. The subjects were selected by simple random sampling. Data collection instruments included a socio-demographic questionnaire, The revised Olweus bully/victim questionnaire and the Adolescent Coping Scale. Data was analyzed using descriptive statistics.

The results revealed that The percentage of middle school students have bullies/victims(both) 39.89%, non-involved 30.59%, bullies 23.67% and victims 5.85% . The non-involved has the highest score in “solving the problem” which is different from the others. The victims have the highest score in “reference to others” and “non-productive coping” which is different from the others.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

Field of Study: Mental Health

Student's Signature

Academic Year: 2018

Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงได้เนื่องด้วยความกรุณาช่วยเหลือ และการสนับสนุนจากบุคคลหลายท่านด้วยกัน ผู้วิจัยระลึกพระคุณของทุกท่านไว้เป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงในความกรุณาที่ได้รับจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ อาจารย์แพทย์หญิงศศิธร ปรีชาวุฒิเดช ที่กรุณาถ่ายทอดความรู้ที่เป็นประโยชน์แก่ผู้วิจัย และช่วยเหลือให้คำปรึกษาในทุกๆ ขั้นตอนพร้อมทั้งตรวจสอบและแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆของการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและประทับใจในความกรุณานี้เป็นอย่างยิ่ง

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์แพทย์หญิงพันตรี เกตโศภิตที่ให้เกิดเป็นประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ พร้อมทั้งให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ในการทำวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ ดร.ณภัทรวรรต บัวทอง ที่ให้เกิดเป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิและกรุณาให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ในการพัฒนาวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เพื่อให้ความถูกต้องและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณ ผศ.ดร.สมบัติ ตาปัญญา และศูนย์ประเมินทางจิตวิทยา คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่กรุณาอนุญาตให้ใช้เครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้พร้อมทั้งยังชี้แนะข้อจำกัดและวิธีการใช้เครื่องมือที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างยิ่ง ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและประทับใจในความกรุณาอย่างยิ่ง

ขอขอบพระคุณเจ้าหน้าที่ประจำภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์, อาจารย์ประจำภาควิชา และเจ้าหน้าที่ประจำฝ่ายบัณฑิตศึกษาที่ให้ความช่วยเหลือด้านขั้นตอนการดำเนินการต่างๆ และช่วยอำนวยความสะดวกแก่ผู้วิจัยมาตลอด

ขอขอบพระคุณคุณจุฑาทพร แต่ภักดีและพินีสิต วท.ม.สุขภาพจิตทุกท่าน ที่ให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจที่ดีเสมอมา

สุดท้ายขอขอบพระคุณคุณพ่อ คุณแม่ที่ให้การช่วยเหลือสนับสนุนในการทำวิทยานิพนธ์และเป็นแรงผลักดันสำคัญทำให้มีกำลังใจทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้จนสมบูรณ์คุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นกตัญญูกตเวทิตาผู้มีพระคุณทุกท่านที่กล่าวมา และผู้มีพระคุณทุกท่านในชีวิตของผู้วิจัย

รักษัพล สุระขันธ

สารบัญ

	หน้า
.....	ค
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ค
.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ง
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญรูปภาพ.....	ญ
สารบัญตาราง.....	ฎ
บทที่ 1	1
บทนำ.....	1
ความสำคัญและที่มาของปัญหาการวิจัย (Background and Rationale).....	1
วัตถุประสงค์การวิจัย (Research Objective).....	3
คำถามการวิจัย (Research Question).....	3
กรอบแนวคิดการวิจัย (Conceptual Framework).....	4
สมมติฐานการวิจัย.....	4
ขอบเขตการวิจัย.....	4
การให้คำนิยามเชิงปฏิบัติการ (Operation definition).....	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย (Expected or Anticipated Benefit Gain).....	5
อุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการวิจัยและมาตรการในการแก้ไข (Obstacle).....	5
บทที่ 2	6
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6

การรังแกกันในโรงเรียน	7
ความหมายของการรังแกกัน.....	7
ความหมายของการรังแกกันในโรงเรียน	7
หมวดหมู่ของการรังแกกัน.....	7
หมวดหมู่ของการรังแกกันในโรงเรียน	7
ร้อยละของประสบการณ์การรังแกในต่างประเทศ.....	9
ร้อยละของประสบการณ์รังแกในไทย	9
การเผชิญปัญหา (Coping)	10
ความหมายของการเผชิญปัญหา	10
รูปแบบของการเผชิญปัญหา	10
การศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการรังแกและการเผชิญปัญหา.....	13
ผลของการปรับตัว	14
บทที่ 3	15
วิธีดำเนินการวิจัย	15
ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง (Population and Sampling).....	15
ประชากร (Population).....	15
ประชากรเป้าหมาย(Target Population).....	15
เกณฑ์รับเข้าศึกษา.....	15
เกณฑ์คัดออกจากการศึกษา	15
ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง (Sample Size)	16
การสุ่มตัวอย่าง (Random Sampling)	16
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	17
การเก็บรวบรวมข้อมูล (Data Collection)	19
การวิเคราะห์ข้อมูล	20

ข้อพิจารณาด้านจริยธรรม (Ethical Consideration).....	20
บทที่ 4	22
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	22
สัญลักษณ์ทางสถิติในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	22
ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้เข้าร่วมงานวิจัย	23
ส่วนที่ 2 ข้อมูลร้อยละของประสบการณ์การรังแก	24
ส่วนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบของรูปแบบการเผชิญปัญหาต่อกลุ่มประสบการณ์รังแกและปัจจัยที่ เกี่ยวข้อง.....	26
บทที่ 5	35
อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	35
อภิปรายผลการวิจัย.....	35
ข้อเสนอแนะ	37
ภาคผนวก ก.....	38
เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย และ	38
เอกสารแสดงความยินยอมเข้าร่วมโครงการสำหรับอาสาสมัคร.....	38
ภาคผนวก ข..... จฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	46
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย..... CHULALONGKORN UNIVERSITY	46
ภาคผนวก ค.....	55
การติดต่อขออนุญาตใช้เครื่องมือ.....	55
ภาคผนวก ง.....	61
เอกสารรับรองโครงการวิจัย.....	61
คณะแพทยศาสตร์ จฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.....	61
ภาคผนวก ฉ.....	66
เอกสารการรับต้นฉบับเพื่อพิจารณาลงพิมพ์ลงในวารสารการวัดผลการศึกษา	66

สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.....	66
บรรณานุกรม.....	68
ประวัติผู้เขียน.....	74

สารบัญรูปภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย.....	4

สารบัญตาราง

ตาราง 1 แสดงจำนวนร้อยละ จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคลของผู้เข้าร่วมงานวิจัย	23
ตาราง 2 ร้อยละของนักเรียนที่เลือกคำตอบว่าเป็นผู้ถูกรังแกและเป็นผู้รังแก เดือนละ 2-3 ครั้งหรือบ่อยกว่าโดยเลือกตอบอย่างน้อย 1 ข้อ จากคำถามข้อ 1-10 เป็นกลุ่มผู้ถูกรังแก, เลือกตอบอย่างน้อย 1 ข้อ จากคำถามข้อ 11-20 เป็นกลุ่มผู้รังแก, เลือกตอบอย่างน้อยอย่างน้อย 1 ข้อทั้งจากคำถามข้อ 1-10 และ อีก1ข้อในข้อ 11-20 เป็นกลุ่มผู้รังแกและถูกรังแก และเลือกตอบว่าประสบน้อยกว่าเดือนละ 2-3 ครั้งจากคำถามทั้งหมดเป็นกลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้อง จากแบบสอบถามส่วนที่ 2 The Revised Olweus Victim/Bully Questionnaire	24
ตาราง 3 แสดงปัจจัยข้อมูลส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มกลุ่มประสบการณ์รังแก	24
ตาราง 4 แสดงผลคะแนนเฉลี่ย, ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และนัยสำคัญทางสถิติของรูปแบบการเผชิญปัญหาด้านจัดการกับปัญหาโดยใช้ความสามารถของตนเองและประสบการณ์รังแก	26
ตาราง 5 แสดงผลคะแนนเฉลี่ย, ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และนัยสำคัญทางสถิติของรูปแบบการเผชิญปัญหาด้านมุ่งจัดการกับปัญหาโดยใช้แหล่งสนับสนุนอื่นๆและประสบการณ์รังแก	27
ตาราง 6 แสดงผลคะแนนเฉลี่ย, ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และนัยสำคัญทางสถิติของรูปแบบการเผชิญปัญหาด้านหลีกเลี่ยงปัญหาและประสบการณ์รังแก	27
ตาราง 7 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่รูปแบบการเผชิญปัญหาด้านจัดการกับปัญหาโดยใช้ความสามารถของตนเองจำแนกตามกลุ่มประสบการณ์รังแก	28
ตาราง 8 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่รูปแบบการเผชิญปัญหาด้านมุ่งจัดการกับปัญหาโดยใช้แหล่งสนับสนุนอื่นๆจำแนกตามกลุ่มประสบการณ์รังแก	29
ตาราง 9 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่รูปแบบการเผชิญปัญหาด้านหลีกเลี่ยงปัญหาจำแนกตามกลุ่มประสบการณ์รังแก	30
ตาราง 10 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนรูปแบบการเผชิญปัญหา ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเพศชายและหญิง	30
ตาราง 11 แสดงคะแนนเฉลี่ย, ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และนัยสำคัญทางสถิติของรูปแบบการเผชิญปัญหาโดยแบ่งตามระดับชั้น	31
ตาราง 12 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรูปแบบการเผชิญปัญหาและอายุของผู้เข้าร่วมวิจัย ...	32

ตาราง 13 แสดงคะแนนเฉลี่ย, ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และนัยสำคัญทางสถิติของรูปแบบการเผชิญ
 ปัญหาโดยแบ่งตามระดับผลการศึกษาเทอมล่าสุด 33

ตาราง 14 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่รูปแบบการเผชิญปัญหาด้านการจัดการกับ
 ปัญหาโดยใช้ความสามารถของตนเองจำแนกตามกลุ่มเกรดเฉลี่ยเทอมล่าสุด..... 34

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและที่มาของปัญหาการวิจัย (Background and Rationale)

การรังแกกันในเด็กและวัยรุ่นเป็นพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรง สามารถส่งผลกระทบต่อร่างกาย,จิตใจ หรือด้านอื่นๆ เริ่มมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการรังแกอย่างเต็มรูปแบบมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1970 และได้รับการตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1973 ซึ่งเป็นการศึกษาเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรงในโรงเรียนโดยมุ่งเน้นไปที่พฤติกรรมรังแกกัน ⁽¹⁾ สำหรับประเทศไทยปัจจุบันได้เริ่มให้ความสนใจเกี่ยวกับพฤติกรรมดังกล่าวมากขึ้น โดยมีการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมของการรังแกกันในโรงเรียนไว้ในหลายงานวิจัย

ประสบการณ์รังแกสามารถมีได้ตั้งแต่อายุเรียนแต่พบร้อยละสูงสุดในช่วงอายุ 11-15 ปี และมีแนวโน้มจะลดความรุนแรงลงเมื่ออายุมากขึ้น ⁽²⁾ สำหรับประเทศไทยได้มีการสำรวจหาร้อยละของผู้มีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการรังแกกันในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ในปีพ.ศ.2557 ได้มีการศึกษาร้อยละของการข่มเหงรังแกกันในเด็กมัธยมต้น เขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ พบว่ามีอัตราส่วนกลุ่มที่มีประสบการณ์เป็นผู้รังแกและผู้ถูกรังแกร้อยละ 58.3 คนกลุ่มผู้ถูกรังแกร้อยละ 23.4 คน กลุ่มผู้รังแกร้อยละ 6.1 คน รวมกันแล้วมีผู้ที่เกี่ยวข้องกับการรังแกร้อยละ 87.8 คน ในระยะเวลา 2-3 เดือนที่ผ่านมา ซึ่งนับว่าสูงมาก ⁽³⁾ ต่อมาในปีพ.ศ. 2558 มีการศึกษาในลักษณะเดียวกัน พบว่ามีนักเรียนประถมศึกษาตอนปลายที่ถูกรังแก มีอัตราร้อยละ 77.5 ในระยะเวลา 2-3 เดือนที่ผ่านมา ซึ่งนักเรียนชายถูกรังแกบ่อยกว่านักเรียนหญิงแต่ไม่พบความแตกต่างกันทางสถิติ และพบว่าในช่วงสองเดือนที่ผ่านมาการรังแกกันด้วยวาจา เป็นวิธีที่พบบ่อยที่สุด คือร้อยละ 64 ⁽⁴⁾

มีการศึกษาถึงผลกระทบและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการรังแกในหลายประเทศทั่วโลก อาทิเช่น ในประเทศไทยได้มีการศึกษาหาความสัมพันธ์ของร้อยละของพฤติกรรมรังแกกับโรคจิตเวชร่วม พบว่า นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาที่มีประสบการณ์รังแกใดๆ 1 ปี มีจำนวนร้อยละ 60.1 ที่พบโรคจิตเวชร่วมด้วยอย่างน้อย 1 โรค และเสี่ยงต่อการเป็นโรคจิตเวชสูงกว่านักเรียนที่ไม่มีประสบการณ์รังแก และพบว่าการรังแกข่มขู่มีผลต่อระดับความรู้สึกรู้สึกมีคุณค่าในตน นอกจากนี้การศึกษาในวัยรุ่นของประเทศของสหรัฐอเมริกา ยังสนับสนุนว่าพฤติกรรมรังแกมีความสัมพันธ์กับโรคซึมเศร้าและความเสี่ยงในการฆ่าตัวตาย ⁽⁵⁾⁽⁶⁾

ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเผชิญปัญหาของแต่ละบุคคลและพฤติกรรมรังแกกัน ก็เป็นปัจจัยที่มีการศึกษากันในหลายประเทศทั่วโลก สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในประเทศไทย พบว่านักเรียนที่ถูกรังแกใช้วิธีการเผชิญปัญหาหลายวิธี วิธีที่ใช้มากที่สุดคือการมองหาวิธีแก้ปัญหา (Problem Solving) และมีนักเรียนส่วนหนึ่งที่วิตกกังวล ร้องไห้และแก้ปัญหาไม่ได้ หรือใช้วิธีแก้ปัญหาที่ไม่เหมาะสม⁽⁴⁾ ในขณะที่วัยรุ่นในประเทศเบลเยียม ใช้วิธีการเผชิญปัญหาที่ต่างจากในไทย พบว่ากลุ่มที่ถูกรังแกใช้วิธีเผชิญปัญหาด้วยการ การหาแรงสนับสนุนทางสังคม(Seeking social support) และ แก้ปัญหาจากภายในตน(Internalizing) ส่วนผู้ที่เป็นกลุ่มรังแกไม่นิยมใช้วิธีแก้ปัญหาแบบมองหาวิธีแก้ปัญหา(Problem Solving)⁽⁷⁾

รูปแบบการเผชิญปัญหาเป็นกระบวนการที่ส่งผลต่อความคิดและพฤติกรรม พบว่ารูปแบบการเผชิญปัญหามีหลากหลายรูปแบบและแนวคิด เช่น การแก้ปัญหา(Solving the Problem), การผ่อนคลายทางด้านร่างกาย(Physical Reaction), การทำงานและสัมฤทธิ์ผล(Work & Achieve), การคบหาเพื่อนสนิท(Investing the Close Friend) การแสวงหาการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม(Seek to Belong) การมุ่งเน้นในด้านบวก(Focus on Positive) และ การแสวงหาความเพลิดเพลินเพื่อการผ่อนคลาย(Seek Relaxing Diversion), การแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม(Seeking Social Support), การแสวงหาการสนับสนุนทางด้านจิตใจ(Seeking Spiritual Support), การแสวงหาความช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญ(Seeking Professional Help) และ การรวมกลุ่มจัดการกับปัญหา (Social Action)⁽⁸⁾⁽⁹⁾ นอกจากนี้ก็กล่าวมายังมีอีกหลายรูปแบบและหลายงานแนวคิดที่เกี่ยวกับรูปแบบการเผชิญปัญหา หากศึกษาต่อจะพบว่าแต่ละรูปแบบของการเผชิญปัญหาสัมพันธ์กับสุขภาพจิตของมนุษย์⁽¹⁰⁾⁽¹¹⁾

ด้วยเหตุนี้การรังแกกันในวัยเรียน จึงจำเป็นที่จะต้องมีการศึกษาเพิ่มเติมเนื่องจากมีความเกี่ยวข้องกับสุขภาพจิตและโรคจิตเวช การศึกษาร้อยละของการรังแกกันในโรงเรียนและรูปแบบการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นในไทยยังมีไม่มากนัก มีการศึกษาก่อนหน้านี้ศึกษาร้อยละของการรังแกกันในโรงเรียนของทั่วประเทศ⁽¹²⁾ โดยภาคอีสานใช้จังหวัดขอนแก่น เป็นจังหวัดตัวแทนของภาคอีสาน ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาร้อยละของการรังแกกันของโรงเรียนในภาคอีสานเพิ่มเติม ในการศึกษาครั้งนี้สนใจศึกษาในจังหวัดอุบลราชธานีซึ่งเป็นจังหวัดขนาดใหญ่จังหวัดหนึ่งในภาคอีสาน เพื่อต่อยอดงานวิจัยและเพื่อหาคำตอบว่า มีร้อยละของกลุ่มที่มีประสบการณ์ในการรังแกแต่ละกลุ่มของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดอุบลราชธานีมากน้อยเพียงใด แต่ละกลุ่มมีรูปแบบการเผชิญปัญหา

อย่างไร ซึ่งข้อมูลที่ได้มาสามารถนำไปเป็นข้อมูลพื้นฐานเพื่อต่อยอดในการส่งเสริมและป้องกัน พฤติกรรมรังแกกันในโรงเรียนที่อาจส่งผลกระทบต่อปัญหาสุขภาพจิตในลำดับต่อมา

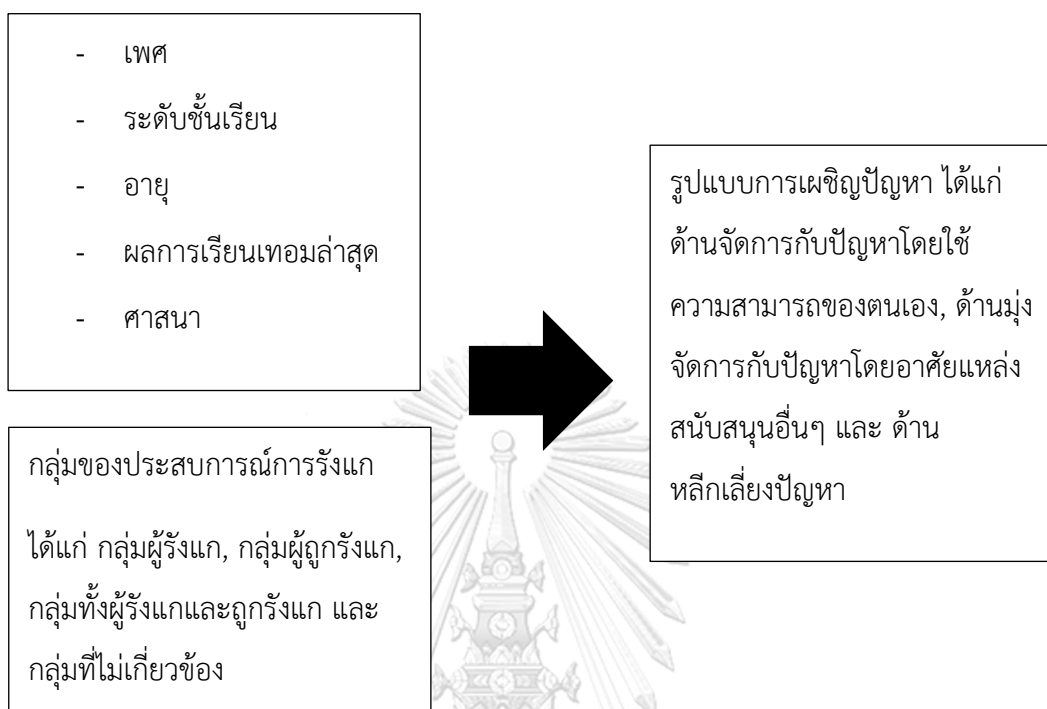
วัตถุประสงค์การวิจัย (Research Objective)

1. เพื่อศึกษารูปแบบการเผชิญปัญหาของกลุ่มผู้รังแก, กลุ่มผู้ถูกรังแก, กลุ่มผู้รังแกและถูก รังแก และ กลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้อง ในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี
2. เพื่อศึกษาอัตราของประสบการณ์รังแกได้แก่ กลุ่มผู้รังแก, กลุ่มผู้ถูกรังแก, กลุ่มผู้รังแกและ ถูกรังแก และ กลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้อง ใน 2-3 เดือนที่ผ่านมาของกลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น เขต อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี

คำถามการวิจัย (Research Question)

1. ค่าร้อยละใน 2-3 เดือนที่ผ่านมาของกลุ่มผู้รังแก, กลุ่มผู้ถูกรังแก, กลุ่มผู้รังแกและถูกรังแก และ กลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้อง ในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานีเป็น อย่างไร
2. กลุ่มผู้รังแก, กลุ่มผู้ถูกรังแก, กลุ่มผู้รังแกและถูกรังแก และ กลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้อง ในนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานีมีรูปแบบการเผชิญปัญหาอย่างไร

กรอบแนวคิดการวิจัย (Conceptual Framework)

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

-

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยเชิงพรรณนา ณ จุดเวลาใดเวลาหนึ่ง (cross-sectional descriptive study) โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการศึกษา โดยประเมินพฤติกรรมการรังแกและถูกรังแก และรูปแบบการเผชิญปัญหาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี

การให้คำนิยามเชิงปฏิบัติการ (Operation definition)

Bullying in school คือพฤติกรรมอันไม่พึงประสงค์ในโรงเรียนซึ่งทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนโดยเจตนาหรือไม่เจตนา

Bully คือนักเรียนที่มีประสบการณ์รังแกผู้อื่นใน 2-3 เดือนที่ผ่านมา

Victim คือนักเรียนที่มีประสบการณ์ถูกผู้อื่นรังแกใน 2-3 เดือนที่ผ่านมา

Coping คือรูปแบบการตอบสนองของบุคคลต่อปัญหาเพื่อลดความเครียดหรือลดความรุนแรงของปัญหาที่มาคุกคาม

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย (Expected or Anticipated Benefit Gain)

1. เพื่อเข้าใจปัญหาการรังแกกันในโรงเรียน และนำผลวิจัยไปจัดกิจกรรมป้องกัน ส่งเสริม และแก้ไขปัญหาการรังแกกันในโรงเรียน
2. เพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจศึกษาและต่อยอดงานวิจัยเกี่ยวกับข้อมูลทางด้านปัจจัยและรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับการรังแกในประเทศไทย

อุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการวิจัยและมาตรการในการแก้ไข (Obstacle)

1. ทางโรงเรียนที่จะเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่างอาจมีกิจกรรมของทางโรงเรียนซึ่งอาจทำให้ระยะเวลาของการเก็บข้อมูลคลาดเคลื่อนได้
2. เนื่องจากเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่างกับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นด้วยแบบสอบถาม ควรพึงระวังการใช้ภาษา ควรใช้ภาษาที่เหมาะสมและกลุ่มตัวอย่างเข้าใจได้ง่าย และต้องตรวจสอบให้แน่ใจว่ากลุ่มตัวอย่างทุกคนมีความสามารถอ่าน-เขียนภาษาไทยได้
3. อาจเกิดความคลาดเคลื่อนในการให้ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง จากการหวั่นการประเมินจากผู้วิจัยและครูประจำชั้น ในส่วนนี้ผู้วิจัยต้องชี้แจงให้กลุ่มตัวอย่างเข้าใจถึงรายละเอียดและวัตถุประสงค์การวิจัย
4. เนื่องจากเป็นการเก็บข้อมูลที่ต่างจังหวัดหากเกิดข้อผิดพลาดหรือความคลาดเคลื่อนในการเก็บข้อมูลซึ่งส่งผลให้ต้องเก็บข้อมูลเพิ่มเติมหรือมีความจำเป็นที่ต้องไปติดต่อนักเรียน, ครูผู้เกี่ยวข้อง, ผู้ปกครอง หรือ ผู้อำนวยการโรงเรียน อาจทำให้เกิดความล่าช้าในการปฏิบัติงานวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาร้อยละของการรังแกและถูกรังแก และรูปแบบการเผชิญปัญหาของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานีในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

การรังแกกันในโรงเรียน

- ความหมายของการรังแกกัน
- ความหมายของการรังแกกันในโรงเรียน
- หมวดหมู่ของการรังแกกัน
- หมวดหมู่ของการรังแกกันในโรงเรียน

กลุ่มผู้มีประสบการณ์รังแก

ปัจจัยเกี่ยวกับโรงเรียน

ร้อยละของพฤติกรรมกรังแกกันในโรงเรียน

- ร้อยละของประสบการณ์การรังแกในต่างประเทศ
- ร้อยละของประสบการณ์รังแกในไทย

การเผชิญปัญหา (Coping)

- ความหมายของการเผชิญปัญหา
- รูปแบบของการเผชิญปัญหา
- การศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการรังแกและการเผชิญปัญหา
- ผลของการปรับตัว

การรังแกกันในโรงเรียน

ความหมายของการรังแกกัน

ในประเทศไทยได้ให้ความหมายของการรังแกกันไว้หลายความหมาย พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554⁽¹³⁾ ได้ให้ความหมายของ รังแก ไว้ว่า แกล้งทำความเดือดร้อนให้ผู้อื่น (มักใช้แก่ผู้มีอำนาจมากกว่า) เช่น ผู้ใหญ่รังแกเด็ก

เกษตรชัย และหิม⁽¹⁴⁾ ได้ให้คำนิยามของพฤติกรรมกรังแกว่าเป็นการแสดงออกหรือการกระทำในลักษณะที่รุนแรงต่อผู้อื่นโดยมีจุดมุ่งหมายในการทำร้ายร่างกายหรือจิตใจ ทำให้บาดเจ็บทางร่างกายหรือเจ็บใจ โดยการขู่เข็ญ คุกคาม ทูบตี จำกัดกีดกันเสรีภาพทั้งที่เจตนา และไม่เจตนา

ความหมายของการรังแกกันในโรงเรียน

การให้ความหมายของการรังแกกันและการรังแกกันในโรงเรียนของต่างประเทศ Olweus⁽¹⁾ กล่าวว่า การรังแกคือส่วนหนึ่งของพฤติกรรมก้าวร้าว ที่เกี่ยวข้องกับความไม่สมดุลทางอำนาจ จึงได้แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวออกมา

Besag⁽¹⁵⁾ กล่าวว่า พฤติกรรมรังแกกันในโรงเรียน เป็นหนึ่งในพฤติกรรมเคลือบแคลงที่แฝงเร้นอยู่ในสังคมของโรงเรียน ซึ่งอาจมีพฤติกรรมคุกคามทางเพศ, ร่างกาย และ ปัญหาการใช้ความรุนแรงที่บ้านตามมา ในขณะที่ Andershed และคณะ⁽¹⁶⁾ กล่าวว่า การรังแกกันในโรงเรียนเป็นผลจากสถานการณ์ในโรงเรียนและความสามารถในการเข้าหาผู้อื่นที่ไม่เหมาะสม

หมวดหมู่ของการรังแกกัน

Rivers และ Smith⁽¹⁷⁾ พบว่าพฤติกรรมกรังแกสามารถจัดหมวดหมู่ของการรังแกได้ 3 หมวดหมู่หลักๆได้แก่ การรังแกทางร่างกายโดยตรง(Direct physical) คือการทำร้ายกันด้วยร่างกายโดยตรง, การรังแกทางวาจาโดยตรง(Direct verbal) คือการทำร้ายกันด้วยคำพูดโดยตรง และ การรังแกทางอ้อม(Indirect-engaged) เป็นการรังแกที่ไม่ได้มาจากการตั้งใจทำร้ายร่างกายหรือพูดทำร้ายกันโดยตรง

หมวดหมู่ของการรังแกกันในโรงเรียน

Beale และ Scott⁽¹⁸⁾ ได้รวบรวมพฤติกรรมกรังแกกันในโรงเรียนและจัดประเภทของการรังแกกันในโรงเรียน ซึ่งสามารถจัดได้ 4 ประเภท ได้แก่ การรังแกทางร่างกาย (Physical bullies) เป็นการกระทำที่ตั้งใจกระทำพฤติกรรมรังแกผู้อื่นทางด้านร่างกาย, การรังแกทางวาจา (Verbal bullies) เป็นการตั้งใจรังแกผู้อื่นด้วยการใช้คำ ที่ทำให้ผู้อื่นได้รับความเจ็บช้ำหรือเสียหาย, การรังแก

ทางด้านความสัมพันธ์ (Relational bullies) เป็นการใช้สัมพันธ์ภาพในการรังแก การรังแกประเภทนี้พบได้ในเด็กผู้หญิงมากกว่าเด็กผู้ชาย ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่นำไปสู่พฤติกรรมการปฏิเสธการเข้าสังคม⁽¹⁹⁾ หากเกิดในช่วงวัยซึ่งเป็นช่วงสำคัญในการพัฒนาความสามารถในการเข้าสังคมการรังแกด้วยปฏิกิริยา (Reactive bullies) เป็นพฤติกรรมกรังแกที่สามารถจำแนกได้ยากที่สุด การรังแกด้วยปฏิกิริยาเป็นการกระทำที่เกิดขึ้นอย่างหุนหัน เป็นการตอบสนองต่อบุคคลอื่นด้วยกลไกปกป้องตนเองคล้ายเป็นการสู้กลับต่อบุคคลอื่นนอกจากนี้ปัจจุบันยังการรังแกกันบนโลกออนไลน์⁽¹⁸⁾ Huang และคณะ⁽²⁰⁾ กล่าวว่า การรังแกกันบนโลกออนไลน์ (Cyberbullying) เป็นพฤติกรรมที่สามารถเกิดวนซ้ำเกิดจากความตั้งใจ เป็นพฤติกรรมที่คุกคามและอันตราย ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้

กล่าวคือ การรังแกกันในโรงเรียน คือพฤติกรรมอันไม่พึงประสงค์ในโรงเรียนซึ่งทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนโดยเจตนาหรือไม่เจตนาและสามารถส่งผลให้ได้รับผลกระทบทั้งจิตใจ, ร่างกาย, สังคม, อารมณ์ และ พฤติกรรม

กลุ่มผู้ที่มีประสบการณ์รังแก

กลุ่มผู้ที่มีประสบการณ์รังแก จัดแบ่งได้เป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มผู้รังแก(Bully), กลุ่มผู้ถูกรังแก (Victim) และ กลุ่มทั้งผู้รังแกและถูกรังแก (Bully-Victim)⁽⁷⁾

เด็กที่มีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรังแกกันมี ผู้รังแก และ ถูกรังแก ซึ่งทั้งสองกลุ่มที่เกี่ยวข้องได้รับผลกระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่⁽²¹⁾

ปัจจัยเกี่ยวกับโรงเรียน

โรงเรียนเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญที่เกี่ยวข้องกับการรังแกกัน เนื่องจากพบการใช้ความรุนแรงในสังคมโรงเรียน และปัจจุบันยังมีอัตราการทำวิจัยที่เกี่ยวกับพฤติกรรมกรังแกกันในโรงเรียนในมากกว่าหากเปรียบเทียบกับอดีต⁽²²⁾

พบว่าสภาพแวดล้อมในห้องเรียนเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการรังแกกัน พฤติกรรมรังแกกันสามารถเกิดขึ้นได้ตามความคาดหวังของคนอื่นๆในห้องเรียนและพฤติกรรมของคนอื่นๆในห้องเรียนที่เป็นตัวอย่าง⁽²³⁾ การรังแกกันในโรงเรียนเป็นพฤติกรรมหรือปรากฏการณ์ที่พบได้ทั่วไป ในโรงเรียนของประเทศที่มีรายได้สูง แม้นักเรียนในโรงเรียนจะรายงานว่าตนไม่ชอบการรังแกกัน แต่ก็มึนักเรียนบางส่วนจากกลุ่มดังกล่าวรายงานว่าตนทำพฤติกรรมรังแกผู้อื่น ร้อยละ 5-35⁽²⁴⁾ นอกจากนี้ยังพบว่าการรังแกกันระหว่างนักเรียนด้วยกันเองพบมากในช่วงอายุระหว่าง 14 – 15 ปี⁽²¹⁾

ร้อยละของพฤติกรรมการรังแกกันในโรงเรียน

ร้อยละของประสบการณ์การรังแกในต่างประเทศ

ร้อยละของการรังแกกันในโรงเรียน เป็นการศึกษาอัตราของผู้ทำพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการรังแก ได้แก่ กลุ่มผู้รังแกผู้อื่น, กลุ่มผู้ถูกรังแก, กลุ่มที่ทั้งถูกรังแกและรังแกผู้อื่น และ กลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้อง ในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง ณ เวลาที่ทำการหาร้อยละ จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่าในประเทศไทยและประเทศต่างๆ ได้มีศึกษาหาร้อยละของนักเรียนที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์รังแกไว้หลายงานวิจัย การศึกษาร้อยละของประสบการณ์รังแกกันในนักเรียนอายุ 10-15 ปี เพศชายและหญิงในประเทศอังกฤษ จำนวน 305 คน ปีค.ศ.2003 ด้วยมาตรวัด The revised Olweus bully/victim questionnaire พบว่า กลุ่มผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องมีอัตราสูงสุดร้อยละ 65.9, กลุ่มผู้ถูกรังแกร้อยละ 16.4, กลุ่มทั้งผู้รังแกและถูกรังแกร้อยละ 9.5 และกลุ่มผู้รังแกร้อยละ 8.2 ⁽²⁵⁾

ร้อยละของประสบการณ์รังแกในไทย

ในประเทศไทยเองก็ได้มีการศึกษาเกี่ยวกับร้อยละและปัจจัยด้านจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับการข่มเหงรังแกกันในช่วง 2-3เดือนที่ผ่านมาในนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ในปีพ.ศ.2557 ด้วยมาตรวัด The revised Olweus bully/victim questionnaire (ฉบับภาษาไทย) เพื่อหาร้อยละของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนอายุ 12-15 ปีที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์รังแกใน 2-3 เดือนที่ผ่านมา ซึ่งศึกษาทั้งเพศชายและหญิง จำนวน 410 คน พบว่า กลุ่มที่เป็นทั้งผู้รังแกและถูกรังแกร้อยละ 58.3, กลุ่มผู้ถูกรังแกร้อยละ 23.4, กลุ่มผู้รังแกร้อยละ 6.1 และผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องร้อยละ 12.2 ⁽³⁾

ในงานวิจัยที่คล้ายกันของสมบัติ ตาปัญญา ⁽¹²⁾ ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับร้อยละของประสบการณ์รังแกกัน 2-3 เดือนที่ผ่านมาในนักเรียนประถมศึกษาตอนปลายและมัธยมศึกษาตอนต้นทั่วประเทศ ในปีพ.ศ.2549 ด้วยมาตรวัด The revised Olweus bully/victim questionnaire (ฉบับภาษาไทย) กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายและหญิงจำนวน 3,047 คน พบว่าใน 2-3เดือนที่ผ่านมา มีนักเรียนที่ถูกรังแกร้อยละ 68.6 และมีนักเรียนที่รังแกผู้อื่นร้อยละ 25.6

จากทั้ง 3 งานวิจัยข้างต้นพบว่านักเรียนที่รายงานว่ามีประสบการณ์เป็นผู้ถูกรังแกมีอัตราที่สูงและมากกว่าอัตราของผู้ที่มีบทบาทรังแกผู้อื่น

การศึกษาร้อยละของประสบการณ์รังแกใน 1 ปีของนักเรียนไทยเพศชายและหญิง จำนวน 3,374 คน ในปีพ.ศ.2560 ด้วยมาตรวัด National Youth Risk Behavior 2015(YRBS) พบว่า มีกลุ่ม

ผู้ถูกรังแกร้อยละ 12.3, กลุ่มทั้งผู้รังแกและถูกรังแกร้อยละ 9.0 และกลุ่มผู้รังแกร้อยละ 2.1⁽⁶⁾ จะพบว่าการหาร้อยละในงานวิจัยนี้อาจพบกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์รังแกใดๆแตกต่างกันเนื่องจากการใช้มาตรวัด, บริบททางวัฒนธรรม, ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกันในแต่ละงานวิจัย

การเผชิญปัญหา (Coping)

ความหมายของการเผชิญปัญหา

การเผชิญปัญหา หมายถึง การตอบสนองของบุคคลต่อปัญหาเพื่อลดความเครียดหรือลดความรุนแรงของปัญหาที่มาคุกคาม ซึ่งแต่ละบุคคลมีวิธีการเผชิญปัญหาที่เหมือนกันหรือแตกต่างกันก็ได้^(3, 26, 27)

กล่าวคือ การเผชิญปัญหา หมายถึง การตอบสนองของบุคคลต่อปัญหาเพื่อลดความเครียดหรือลดความรุนแรงของปัญหาที่มาคุกคาม ซึ่งแต่ละบุคคลมีวิธีการเผชิญปัญหาที่เหมือนกันหรือแตกต่างกันก็ได้

Lazarus และ Folkman ในปีค.ศ.1984 ได้กล่าวว่า รูปแบบของการเผชิญปัญหาของแต่ละบุคคลมีได้หลากหลายวิธีการ เช่น การกระทำเพื่อแก้ไขปัญหา, การกระทำเพื่อหนีปัญหา, การหลีกเลี่ยงหรือ การตอบสนองด้วยอารมณ์ เป็นต้น⁽²⁷⁾

รูปแบบของการเผชิญปัญหา

Causey และ Dubow⁽²⁸⁾ ในปีค.ศ.1992 ได้พัฒนามาตรวัด Self-Report Coping Measure (SRCM) และรวบรวมปัจจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาสร้างมาตรวัด พบว่าปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเผชิญปัญหาของเด็กวัยรุ่นมี 5 รูปแบบ ได้แก่ การหาแรงสนับสนุนทางสังคม (Seeking social support) เช่น การบอกเพื่อนหรือครอบครัวกับเรื่องที่เกิดขึ้น, มองหาวิธีแก้ปัญห (Problem Solving) เช่น การพยายามหาทางแก้ด้วยวิธีอื่น, การถอยห่าง (Distancing) เช่น การทำเมินเฉยต่อปัญหา, แก้ปัญหาจากภายในตน (Internalizing) เช่น ร้องไห้ หรือ คิดมาก, แก้ปัญหาจากนอกตน (Externalizing) เช่น การไปอารมณ์เสียใส่ผู้ที่ไม่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาของ Frydenberg⁽⁹⁾ ในปี 1997 ได้ทำการทบทวนวรรณกรรมและจำแนกรูปแบบของการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นเป็น 3 รูปแบบ ได้แก่ การเผชิญกับปัญหาโดยมุ่งจัดการด้วยความสามารถของตนเอง, การจัดการกับปัญหาโดยได้รับการสนับสนุนหรือช่วยเหลือจากบุคคลอื่น และ การหลีกเลี่ยงปัญหา

กล่าวคือ รูปแบบของการเผชิญปัญหาแต่ละแนวคิดมาจากรากฐานความหมายที่คล้ายคลึงกัน ได้แก่ การจัดการหรือการอยู่กับปัญหาด้วยตนเอง, การลดภาระของปัญหาด้วยแหล่งสนับสนุนอื่น และ การหลีกเลี่ยงหรือเพิกเฉยต่อปัญหา

จากการศึกษาของ Frydenberg และ Lewis ในปีค.ศ.1986 ได้ทบทวนวรรณกรรมและรวบรวมวิธีในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น ซึ่งพัฒนามาจากทฤษฎีความเครียดและการเผชิญความเครียดของ Lazarus และ Folkman ในปี ค.ศ.1984รวมทั้งแบบวัดการเผชิญปัญหาของ Lazarus และ Folkman ในปี ค.ศ.1985และ1988 สามารถจำแนกวิธีการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นได้ 18 กลวิธี 3 ด้าน ได้นำวิธีและด้านต่างๆมาใช้เป็นข้อกระทงในแบบวัดการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น (The Adolescent Coping Scale: ACS) และได้มีการแปลเป็นฉบับภาษาไทยโดยวิภา มิ่งเมือง^(8, 9, 29)

1.ด้านจัดการกับปัญหาโดยใช้ความสามารถของตนเอง (Solving the Problem) เป็นวิธีจัดการกับปัญหาเชิงบวก ประกอบด้วย

- การแก้ปัญหา(Solving the Problem) เป็นการคิด วางแผน จัดกระทำลงมือ แก้ปัญหาอย่างมีเหตุมีผล

- การผ่อนคลายทางด้านร่างกาย(Physical Reaction) เป็นวิธีการจัดการกับร่างกายเพื่อให้เกิดความผ่อนคลาย เช่น การเล่นกีฬา การออกกำลังกาย

- การทำงานและสัมฤทธิ์ผล(Work & Achieve) เป็นรูปแบบวิธีการเผชิญปัญหาที่ใช้ความพยายาม ให้เห็นถึงความพยายาม

- การคบหาเพื่อนสนิท(Investing the Close Friend) เป็นการพบปะพูดคุยกับเพื่อน เพื่อใช้สัมพันธ์ภาพเป็นตัวผ่อนคลาย

- การแสวงหาการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม(Seek to Belong) เป็นการทำให้ตนเองได้รับการยอมรับจากกลุ่มด้วยวิธีการต่างๆ หรือในบางครั้งอาจเป็นเพื่อนร่วมงาน

- การมุ่งเน้นในด้านบวก(Focus on Positive) เป็นการปรับมุมมองทัศนคติให้เป็นแง่บวก การมองโลกในแง่ดี

- การแสวงหาความเพลิดเพลินเพื่อการผ่อนคลาย(Seek Relaxing Diversion) เป็นการแสวงหากิจกรรมวิธีการผ่อนคลายต่างๆ เช่น เล่นดนตรี เล่นเกม

2.ด้านมุ่งจัดการกับปัญหาโดยอาศัยแหล่งสนับสนุนอื่นๆ (Reference to Others) เป็นด้านที่เผชิญปัญหาด้วยการแสวงหาแหล่งสนับสนุนอื่น ประกอบด้วย

- การแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม(Seeking Social Support) เป็นรูปแบบการเผชิญปัญหาที่อาศัยความช่วยเหลือจากเพื่อนหรือบุคคลรอบตัว

- การแสวงหาการสนับสนุนทางด้านจิตใจ(Seeking Spiritual Support) เป็นการจัดการโดยใช้ความศรัทธา จิตวิญญาณ ความเชื่อที่มีเพื่อให้จิตใจสงบและคิดบวก

- การแสวงหาความช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญ(Seeking Professional Help) เป็นวิธีที่อาศัยความช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญในเรื่องนั้นๆ เช่น มีปัญหาเรื่องการเงินไปปรึกษาผู้จัดการการเงินได้ดี เป็นต้น

การรวมกลุ่มจัดการกับปัญหา(Social Action) เป็นการจัดการกับปัญหาโดยใช้วิธีการรวมกันเป็นกลุ่ม แทนที่จะจัดการปัญหาด้วยตัวเองคนเดียว เช่น การระดมความคิด

3.ด้านหลีกเลี่ยงปัญหา (Non-Productive Avoidance Coping) เป็นรูปแบบการเผชิญปัญหาที่หลีกเลี่ยง ละทิ้ง ออกจากปัญหา เพื่อให้ลืมปัญหาในขณะนั้น

- การมีความกังวล(Worry) ใช้ความขุ่นเคืองซับซ้อนใจในการจัดการกับปัญหา ซึ่งอาจทำให้เกิดผลลบที่ตามมา

- การมีความคิดที่เป็นความปรารถนา(Wishful Thinking) เป็นวิธีการเผชิญปัญหาด้วยการปรารถนาจะให้เรื่องนั้นๆดีขึ้น การอ้อนวอน การจินตนาการในใจเพื่อให้รู้สึกดีขึ้น

- การลดความตึงเครียด(Tension Reduction) รูปแบบการเผชิญปัญหาต่างๆเพื่อให้ตนเองรู้สึกผ่อนคลายในขณะนั้น และอาจไม่เกิดผลดีต่อร่างกาย เช่น การสูบบุหรี่ การดื่มเหล้า

- การไม่รับรู้ปัญหา(Ignore the Problem) เป็นการเผชิญปัญหาด้วยการทำเป็นไม่รับรู้ปัญหาที่เกิด

- ไม่เผชิญปัญหา(Not Coping) เป็นรูปแบบการเผชิญปัญหาของบุคคลที่จัดการปัญหาไม่ได้ และมีสิทธิส่งผลกระทบต่อร่างกาย

- การเก็บปัญหาไว้คนเดียว(Keep to Self) เป็นรูปแบบการเผชิญปัญหาด้วยการเก็บปัญหาเอาไว้ ซ่อมเอาไว้ไม่ระบายออกไปให้ใครรับรู้
- การตำหนิตนเอง(Self Blame) เป็นการเผชิญปัญหาโดยการโทษตัวเอง ตำหนิตนเอง คิดว่าปัญหาเกิดจากตนเอง ซึ่งอาจเกิดกับบุคคลที่ไม่สามารถจัดการปัญหาหรือหาทางออกได้

ในส่วนของมาตรวัดการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น (The Adolescent Coping Scale: ACS) ได้มีการนำไปใช้เป็นแบบวัดในงานวิจัยทางด้านสุขภาพจิตอย่างแพร่หลาย เช่น Consoli และคณะ⁽¹¹⁾ ในปีค.ศ. 2015 ได้มีการนำแบบวัด ACS ไปใช้ เพื่อศึกษารูปแบบการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น 107 ราย ที่มีประวัติพยายามฆ่าตัวตายภายใน 6 เดือนก่อนทำแบบวัด ผลการศึกษาพบว่าวัยรุ่นที่มีประวัติพยายามฆ่าตัวตายใน 6 เดือนที่ผ่านมาใช้รูปแบบการเผชิญปัญหาแบบการทำงานและสัมฤทธิ์ผล (Work & Achieve) ซึ่งจัดอยู่ในด้านจัดการกับปัญหาโดยใช้ความสามารถของตนเอง (Solving the Problem) นอกจากนี้ยังมีการศึกษาความสัมพันธ์ของรูปแบบการเผชิญปัญหา, ความคิดเกี่ยวกับเรื่องฆ่าตัวตาย และ ความเครียดจากการเรียน ในวัยรุ่นนักเรียน/นักศึกษาประเทศอินเดีย 300 ราย และมาเลเซีย 30 ราย รวมเป็น 600 ราย พบว่ามีสหสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเผชิญปัญหา, ความคิดในการฆ่าตัวตาย และ ความเครียดจากการเรียน ของนักเรียน/นักศึกษาทั้ง 2 ประเทศ⁽¹⁰⁾

การศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการรังแกและการเผชิญปัญหา

มีการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของรูปแบบการเผชิญปัญหากับการรังแกกันในโรงเรียน เช่น การศึกษาในประเทศเบลเยียมโดย Bijttebier และ Vertommen ในปีค.ศ. 1998⁽⁷⁾ ศึกษาในกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนวัยประถมศึกษาตอนปลาย เพศชาย 168 คน เพศหญิง 161 คน รวมเป็น 329 คน โดยใช้มาตรวัด Self-Report Coping Measure ฉบับภาษาดัตช์ ใช้ประเมินรูปแบบการเผชิญปัญหา พบว่ากลุ่มนักเรียนที่เป็นผู้ถูกรังแกมีค่าความสัมพันธ์เชิงบวกกับรูปแบบเผชิญปัญหาด้วยวิธีแก้ปัญหาจากภายในตน (Internalizing) มากที่สุด รองลงมาเป็นวิธีการหาแรงสนับสนุนทางสังคม (Seeking social support) ในขณะที่กลุ่มผู้รังแกมีค่าความสัมพันธ์เชิงบวกกับรูปแบบวิธีเผชิญปัญหาด้วยวิธีแก้ปัญหาจากนอกตน (Externalizing) และกลุ่มผู้รังแกมีค่าสหสัมพันธ์เชิงลบกับรูปแบบวิธีเผชิญปัญหาด้วยวิธีมองหาทางแก้ปัญหา (Problem-Solving) หากเปรียบเทียบผล การศึกษากับวิธีการเผชิญปัญหาในแนวคิดของ Frydenberg และ Lewis ผู้รังแกจะมีแนวโน้มไม่ใช้วิธีการแก้ปัญหาแบบด้านจัดการกับปัญหาโดยใช้ความสามารถของตนเอง (Solving the Problem) และผู้ถูกรังแกจะมีแนวโน้มใช้วิธีแก้ปัญหาแบบใช้ความสามารถของตนเองเป็นหลัก

ในประเทศไทย การศึกษาของธิดารัตน์ ปุระณะชัยคีรี และคณะ⁽⁴⁾ ในปีพ.ศ.2558 ได้ศึกษาวิธีการเผชิญปัญหาของผู้ที่ถูกรังแกในนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ซึ่งเป็นโรงเรียนในโครงการสุขภาพจิตโรงเรียน จำนวน 142 ราย โดยใช้แบบสอบถามพฤติกรรมการรังแกกันของนักเรียนฉบับภาษาไทย (The Revised Olweus Bully/Victim Questionnaire) เพื่อคัดกรองนักเรียนที่ถูกรังแกพบว่าโดยเฉลี่ยแล้วนักเรียนที่ถูกรังแกใช้วิธีการเผชิญปัญหาด้วยวิธีการมองหาวิธีแก้ปัญหามากที่สุด ซึ่งตรงกับวิธีการแก้ปัญหาแบบใช้ความสามารถของตน (Solving the Problem) ตามแนวคิดของ Frydenberg และ Lewis

ผลของการปรับตัว

ตามแนวคิดของ Lazarus และ Folkman⁽²⁷⁾ ในปี 1984 การปรับตัวต่อปัญหาที่ได้เผชิญ มีผลแบ่งได้เป็น 3 ด้านได้แก่

1. ผลด้านสังคม (Social Functioning) เป็นผลที่มาจากปรับตัวจากการตอบสนองของบุคคลที่เป็นไปตามบทบาทหน้าที่ที่ตนมี เช่น พ่อ-แม่, สามี-ภรรยา เป็นต้น ซึ่งเป็นความพอใจที่เกิดจากสัมพันธภาพกับผู้อื่นที่เหมาะสม หรือการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่น เป็นต้น
2. ผลด้านสุขภาพทางร่างกาย (Somatic illness) การเผชิญความเครียดและปัญหาเป็นปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพร่างกาย ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อร่างกายและระบบการทำงานต่างๆ เช่น ทำให้ร่างกายอ่อนเพลีย หรือไม่แข็งแรง เป็นต้น ซึ่งเกี่ยวข้องกับรูปแบบการเผชิญปัญหาที่บุคคลนั้นเลือกใช้
3. ผลทางด้านจิตใจ (Morale) เป็นผลที่ทำให้รู้สึกว่าคุณคณนั้นรู้สึกอย่างไรกับตนเอง รู้สึกอย่างไรกับสภาพการณ์ของตนเองในช่วงนั้นๆ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา ณ จุดเวลาใดเวลาหนึ่ง (cross-sectional descriptive study) โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการศึกษา โดยประเมินพฤติกรรมการรังแกและถูกรังแก และรูปแบบการเผชิญปัญหาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี มีวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง (Population and Sampling)

ประชากร (Population) ได้แก่ นักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1-3 ในประเทศไทย

ประชากรเป้าหมาย(Target Population) ได้แก่ นักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1-3 ในปีการศึกษา 2561 เขตอำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี โดยมีคุณสมบัติตามเกณฑ์กำหนดของประชากรดังนี้

เกณฑ์รับเข้าศึกษา

- ได้รับความยินยอมจากตัวนักเรียนและผู้ปกครองในการตอบแบบสอบถาม
- อายุ 12 ปีบริบูรณ์ขึ้นไป
- มีความสามารถอ่านและเขียนภาษาไทยได้

เกณฑ์คัดออกจากการศึกษา

- นักเรียนที่ตอบแบบสอบถามไม่ครบตามจำนวนคำถาม
- นักเรียนที่ต้องการยุติแบบสอบถามระหว่างตอบแบบสอบถาม

ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง (Sample Size) เลือกตามคุณลักษณะของประชากรที่กำหนดไว้ และในการวิจัยครั้งนี้เป็นกลุ่มนักเรียนมัธยมต้น เขตอำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี สูตรที่ใช้คำนวณกลุ่มตัวอย่างคือคำนวณด้วย Yamane ^(30, 31)

$$n = \frac{N}{1 + N(e)^2}$$

โดยมี

$$n = \text{ขนาดกลุ่มตัวอย่าง}$$

$$N = \text{ขนาดประชากรเป้าหมาย จำนวน 6,472 คน}$$

$$e = \text{ค่าความคลาดเคลื่อน} = 0.05$$

แทนค่า n = $\frac{6,472}{1+6,472(0.05)^2}$

ขนาดตัวอย่าง = 377 คน

การสุ่มตัวอย่าง (Random Sampling) เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบการสุ่มโดยจับสลากเลือกโรงเรียนมัธยมศึกษาเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี ของนักเรียนจำนวน 2 โรงเรียนจากทั้งหมด 9 โรงเรียน โดยผลการสุ่มต้องมีจำนวนมากกว่าหรือเท่ากับ 376 คน หากจำนวนเกินจากจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่คาดหวัง จะมีวิธีการสุ่มจากจำนวนห้องเรียน(Simple random sampling) โดยเป็นการสุ่มเลือกห้องเรียนไปจนกว่าจะมากกว่าหรือเท่ากับจำนวนที่คาดหวัง และนักเรียนกลุ่มตัวอย่างสมัครใจในการทำแบบสอบถาม โดยลักษณะของกลุ่มตัวอย่างที่เลือกเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 3 ทั้งเพศชาย และเพศหญิง โดยมีจำนวนของเพศชายและหญิงใกล้เคียงกัน และกลุ่มตัวอย่างในแต่ละระดับชั้นปี คือมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 มีจำนวนใกล้เคียงกัน ได้รับความยินยอมจากนักเรียน, ครูประจำชั้น และผู้ปกครองยินดีให้เข้าร่วมวิจัย

โดยผู้วิจัยมีวิธีการเข้าถึงกลุ่มตัวอย่างตามขั้นตอนต่อไปนี้

- (1) ติดต่อกับทางโรงเรียนเป้าหมายกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้อำนวยการโรงเรียน, ครูประจำชั้น และ ครูแนะแนวในการขอความร่วมมือในการทำวิจัย ชี้แจงจุดประสงค์การทำวิจัย ประโยชน์ของงานวิจัย และขั้นตอนในการเก็บข้อมูล
- (2) ขอข้อมูลเบื้องต้นเพื่อประโยชน์ในการเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ วันและเวลาที่ สามารถเข้าไปเก็บข้อมูลได้, สถานที่, จำนวนนักเรียน และ จำนวนห้องเรียน เป็นต้น
- (3) นัดหมายวันเวลากับครูประจำ ครูแนะแนว และนักเรียน ล่วงหน้าในการเก็บข้อมูล พร้อมทั้งมอบเอกสารชี้แจงจุดประสงค์การเก็บข้อมูล และเอกสารยินยอมเข้าร่วมการวิจัยแก่ผู้แทนโดยชอบธรรมของกลุ่มตัวอย่าง
- (4) ผู้วิจัยลงมือเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเองตามวันเวลาที่นัดหมาย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสัมภาษณ์ประกอบด้วย 4 ส่วน ซึ่งเป็นแบบสอบถาม รายงานตนเองทั้ง 4 ส่วน

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นเรียน ศาสนา ผลการเรียนภาคการศึกษาล่าสุด โรคประจำตัว

ส่วนที่ 2 The revised Olweus bully/victim questionnaire (ฉบับภาษาไทย) ของ Olweus ได้รับการแปลและทดสอบหาความเชื่อมั่นโดยผศ.ดร.สมบัติ ตาปัญญา ในปีพ.ศ.2549⁽¹²⁾ มีค่าความเชื่อมั่นของคอร์นบาด 0.75 ประกอบด้วย ลักษณะของพฤติกรรมการรังแก และความถี่ของพฤติกรรม การคิดน้ำหนักจะแบ่งเกณฑ์การกำหนดจุดแบ่ง ซึ่งจะนับ เปอร์เซ็นต์รวมจากคำตอบที่ได้ จากตัวเลือกแบ่งเป็น 5 ระดับ คือ (1)ในช่วง 2-3 เดือนที่ผ่านมาไม่เคยเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการรังแกข่มขู่ (2)เคยเกิดขึ้น 1-2 ครั้ง(3)เกิดขึ้นเดือนละ 2-3 ครั้ง (4)สัปดาห์ละครั้ง และ(5)สัปดาห์ละ3-4ครั้ง สำหรับการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้เลือกมาเพียงบางส่วน เช่นเดียวกับงานวิจัยของชุตินาถ ศักรินทร์กุล และอลิสรา วัชรสินธุ⁽³⁾ เพื่อบ่งชี้กลุ่มประสบการณ์ในการรังแกกันในโรงเรียน ประกอบด้วยคำถาม เกี่ยวกับการข่มเหงรังแกผู้อื่น 10 ข้อ และการถูกผู้อื่นข่มเหงรังแก 10 ข้อ รวมทั้งสิ้น20ข้อ

ข้อมูลที่สรุปได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีประสบการณ์เป็นผู้ถูกรังแก คือการตอบคำถามในข้อ 1-10 มีประสบการณ์เป็นผู้ถูกรังแกอย่างน้อย 1 ข้อโดยตอบว่า “เดือนละ 2-3 ครั้ง” หรือบ่อยกว่านั้น นับเป็น “กลุ่มผู้ถูกรังแก”

ข้อมูลที่สรุปได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีประสบการณ์เป็นผู้รังแก คือการตอบคำถามในข้อ 11-20 มีประสบการณ์เป็นผู้ถูกรังแกอย่างน้อย 1 ข้อโดยตอบว่า “เดือนละ 2-3 ครั้ง” หรือบ่อยกว่านั้น นับเป็น “กลุ่มผู้รังแก”

หากมีอย่างน้อยข้อใดข้อหนึ่งในข้อ 1-10 และอย่างน้อยข้อใดข้อหนึ่งในข้อ 11-20 ที่ตอบว่า “เดือนละ 2-3 ครั้ง” หรือบ่อยกว่านั้น นับเป็น “กลุ่มทั้งผู้รังแกและถูกรังแก”

หากไม่มีข้อใดในข้อ 1-20 ที่ตอบว่า “เดือนละ 2-3 ครั้ง” หรือบ่อยกว่านั้น นับเป็น “กลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้อง”

ส่วนที่ 3 แบบวัดการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น (ACS) ของ Frydenberg และ Lewis มีการนำมาแปลเป็นฉบับภาษาไทยและทดสอบหาความเชื่อมั่นโดยวิณา มิ่งเมือง ประกอบด้วย 3 ด้าน ⁽⁸⁾

ด้านจัดการกับปัญหาโดยใช้ความสามารถของตนเอง ประกอบด้วย การแก้ปัญหา, การผ่อนคลายทางด้านร่างกาย, การทำงานและสัมฤทธิ์ผล, การคบหาเพื่อนสนิท, การแสวงหาการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม, การมุ่งเน้นในด้านบวก และ การแสวงหาความเพลิดเพลินเพื่อการผ่อนคลาย

ด้านมุ่งจัดการกับปัญหาโดยอาศัยแหล่งสนับสนุนอื่นๆ ประกอบด้วย การแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม, การแสวงหาการสนับสนุนทางด้านจิตใจ, การแสวงหาความช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญ และ การรวมกลุ่มจัดการกับปัญหา

ด้านหลีกเลี่ยงปัญหา ประกอบด้วย การมีความกังวล, การมีความคิดที่เป็นความปรารถนา, การลดความตึงเครียด, การไม่รับรู้ปัญหา, ไม่เผชิญปัญหา, การเก็บปัญหาไว้คนเดียว และการตำหนิตนเอง

ข้อคำถามทั้งหมด 58 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นของครอนบาค 0.83 และรูปแบบการเผชิญปัญหาในแต่ละด้านมีค่าความเชื่อมั่นครอนบาคมากกว่า 0.78

การให้คะแนนและแปลผล มีการให้คะแนนเป็นรายข้อ โดยมีช่วงคะแนนตั้งแต่ 1-4 คะแนน ซึ่งให้คะแนนรายข้อตามความน้อยของการใช้แต่ละวิธี(แบบสอบถามไม่มี cut off point) ดังนี้

ไม่เคยใช้วิธีนั้นในการเผชิญปัญหาเลย	ได้ 1 คะแนน
ใช้วิธีนั้นบ้างเล็กน้อย	ได้ 2 คะแนน
ใช้วิธีนั้นในปริมาณปานกลาง	ได้ 3 คะแนน
ใช้วิธีนั้นมาก	ได้ 4 คะแนน

ด้านจัดการกับปัญหาโดยใช้ความสามารถของตนเองประกอบด้วยข้อกระทง 21 ข้อ ได้แก่ 1, 2, 5, 8, 13, 15, 17, 21, 22, 23, 25, 29, 30, 31, 33, 41, 43, 52, 55, 56 และ 58 มีคะแนนเต็ม 84 คะแนน

ด้านมุ่งจัดการกับปัญหาโดยอาศัยแหล่งสนับสนุนอื่นๆประกอบด้วยข้อกระทง 9 ข้อ ได้แก่ 3, 14, 26, 32, 35, 40, 42, 49 และ 50 มีคะแนนเต็ม 36 คะแนน

ด้านหลีกเลี่ยงปัญหา ประกอบด้วยข้อกระทง 28 ข้อ ได้แก่ 4, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 16, 18, 19, 20, 24, 27, 28, 34, 36, 37, 38, 39, 44, 45, 46, 47, 48, 51, 53, 54 และ 57 มีคะแนนเต็ม 112 คะแนน

การเก็บรวบรวมข้อมูล (Data Collection)

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยดำเนินการเป็นขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยเสนอโครงร่างการวิจัยแก่คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อรับการพิจารณาทางจริยธรรม และได้รับการอนุมัติให้สามารถเก็บข้อมูลได้
2. ผู้วิจัยทำหนังสือขออนุญาตใช้เครื่องมือ The revised Olweus bully/victim questionnaire (ฉบับภาษาไทย) และแบบวัดการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น
3. ผู้วิจัยทำหนังสือขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อส่งถึงผู้อำนวยการโรงเรียนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี
4. นำหนังสือขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล ยื่นต่อผู้อำนวยการโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง

5. เมื่อนุญาตให้ทำการวิจัยผู้วิจัยเข้าพบผู้อำนวยการหรือครูเพื่อขอความร่วมมือและชี้แจงรายละเอียดในการเก็บรวบรวมข้อมูล
6. ผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วยตนเองโดยมีขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้
 - ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดของโครงการวิจัยและแนวทางในการเก็บรวบรวมข้อมูลให้ผู้ปกครองของเด็กและครูประจำชั้นเพื่อทำความเข้าใจให้ตรงกัน
 - ผู้วิจัยดำเนินการขอความยินยอมในการเข้าร่วมวิจัยจากผู้ปกครองก่อนทำการเก็บข้อมูล โดยให้ข้อมูล คำอธิบาย วัตถุประสงค์การทำวิจัย วิธีดำเนินการกับผู้เข้าร่วมวิจัย ประโยชน์และความเสี่ยง ตลอดจนการตอบข้อสงสัยจนครบถ้วนเป็นอย่างดี ผู้วิจัยจะให้สิทธิในการตัดสินใจอย่างอิสระก่อนลงนามเข้าร่วมวิจัย
 - ผู้วิจัยนำแบบสอบถามให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างตอบ
 - ผู้วิจัยตรวจสอบความครบถ้วนของข้อมูลแล้วนำมาวิเคราะห์

การวิเคราะห์ข้อมูล

ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS version 22 ในการคำนวณ

1. สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ในการวิเคราะห์ข้อมูล โดยการแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเพื่อบรรยายลักษณะข้อมูล
2. ใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inferential statistics) ใช้ independent sample t-test, pearson correlation, chi-square และ One-Way ANOVA เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างพฤติกรรม

ข้อพิจารณาด้านจริยธรรม (Ethical Consideration)

ข้อมูลที่ได้จากการเก็บข้อมูลจะถูกเก็บไว้เป็นความลับ โดยจะไม่เปิดเผยถึงข้อมูลส่วนบุคคลที่จะสามารถสืบหาตัวตนที่แท้จริงของผู้เข้าร่วมวิจัยได้ ทั้งนี้ผู้วิจัยจะเปิดโอกาสให้ผู้เข้าร่วมวิจัยได้ทราบถึงข้อมูลในการวิจัย และการแสดงความยินยอมในการเข้าร่วมวิจัย เนื่องจากผู้เข้าร่วมการวิจัยมีอายุต่ำกว่า 18 ปี จึงต้องมีใบยินยอมจากผู้ปกครองในการเข้าร่วมวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะระมัดระวังอันตรายที่

จะเกิดขึ้นกับจิตใจของผู้เข้าร่วมวิจัยมากที่สุด จะไม่มีการบังคับ ช่มชู้ใดๆ จากผู้วิจัยหรือผู้ที่มีอิทธิพลต่อผู้เข้าร่วมวิจัย

ข้อพิจารณาตามหลักจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ จำนวน 3 ข้อ ได้แก่

1. หลักความเคารพในบุคคล (Respect for person) ผู้วิจัยให้ข้อมูลอย่างครบถ้วน จนอาสาสมัครเข้าใจเป็นอย่างดีและให้สิทธิในการตัดสินใจอย่างอิสระในการยินยอมเข้าร่วมการวิจัย และเนื่องจากผู้เข้าร่วมวิจัยอายุต่ำกว่า 18 ปี ซึ่งถือว่าเป็นกลุ่มเปราะบาง จึงจำเป็นต้องขอความยินยอมจากผู้ปกครองก่อน เมื่อได้รับการยินยอมจากผู้ปกครองแล้วผู้วิจัยจึงจะขอความยินยอมจากครูประจำชั้นในการดำเนินการเก็บข้อมูล และในขณะที่ดำเนินการอยู่นั้น หากผู้ปกครองไม่ต้องการให้บุตรหรือผู้ที่อยู่ในความดูแลตามกฎหมายของตนร่วมการวิจัยต่อ ก็มีสิทธิที่จะออกจากกรวิจัยได้ตลอดเวลา โดยไม่ส่งผลใดๆต่อการเรียนภายในโรงเรียน

2. หลักการให้ประโยชน์ ไม่ก่อให้เกิดอันตราย (Beneficence / Non – maleficence) การวิจัยนี้สร้างความตระหนักต่อพฤติกรรมและบทบาทการรังแกในนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โดยมีความเสี่ยงต่อเด็กเพียงเล็กน้อยในแง่ความรู้สึกที่แตกต่างไปจากเพื่อนนักเรียนคนอื่น หรือหวั่นการถูกมองจากครู ดังนั้นผู้วิจัยจะเข้าไปชี้แจงกับนักเรียนและครูก่อนกระบวนการยินยอม รวมถึงตอบข้อสงสัยอื่นๆ และให้อิสระในการตัดสินใจ รวมถึงการรายงานผลการวิจัยจะไม่มีการเปิดเผยข้อมูลต่างๆ ที่จะสามารถนำไปสู่ตัวผู้เข้าร่วมวิจัย, ผู้ปกครอง, ครู หรือโรงเรียนที่เป็นแหล่งให้ข้อมูลได้

3. หลักยุติธรรม (Justice) การวิจัยครั้งนี้มีเกณฑ์คัดกลุ่มตัวอย่างอย่างชัดเจน ไม่มีการแบ่งแยกศาสนา เชื้อชาติ หรือฐานะ ทั้งนี้ผู้วิจัยจะต้องปฏิบัติต่อผู้เข้าร่วมวิจัยอย่างถูกต้องและเท่าเทียมกัน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาร้อยละของกลุ่มการรังแกได้แก่ กลุ่มผู้ถูกรังแก, กลุ่มผู้รังแก, กลุ่มทั้งผู้รังแกและถูกรังแก และกลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้องกับกรรังแก และนำผลของร้อยละดังกล่าวไปศึกษาเพื่อหาความสัมพันธ์กับรูปแบบการเผชิญปัญหาได้แก่ ด้านจัดการปัญหาโดยใช้ความสามารถของตนเอง, ด้านมุ่งจัดการปัญหาโดยอาศัยแหล่งสนับสนุนอื่นๆ และ ด้านหลีกเลี่ยงปัญหา ในเด็กมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีอายุตั้งแต่ 12 ปีขึ้นไป อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี โดยมีผู้เข้าร่วมงานวิจัยทั้งหมด 376 คน เก็บข้อมูลในช่วงเดือนพฤศจิกายน พ.ศ.2561 นำเสนอผลการวิเคราะห์ในรูปแบบของตารางพร้อมคำบรรยายด้วยข้อมูล 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้เข้าร่วมงานวิจัย

ส่วนที่ 2 ข้อมูลร้อยละของประสบการณ์การรังแก

ส่วนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบของรูปแบบการเผชิญปัญหาต่อกลุ่มประสบการณ์รังแกและปัจจัยที่เกี่ยวข้อง

สัญลักษณ์ทางสถิติในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ใช้สัญลักษณ์ทางสถิติในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N	แทน จำนวนนักเรียนมัธยมต้น อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
\bar{x}	แทน ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน ค่าการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม
F	แทน ค่าการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มากกว่า 2 กลุ่ม
*	แทน ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	แทน ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

P-Value แทน ค่าความน่าจะเป็นของความมีนัยสำคัญ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้เข้าร่วมงานวิจัย

ตาราง 1 แสดงจำนวนร้อยละ จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคลของผู้เข้าร่วมงานวิจัย

ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้เข้าร่วมงานวิจัย	จำนวน (N = 376)	
	N	%
เพศ		
- ชาย	174	46.3
- หญิง	202	53.7
อายุ		
Mean (S.D.) = 13.89 (1.01), Min = 12, Max=16, Median = 14		
ระดับชั้น		
- มัธยมศึกษาปีที่ 1	133	35.4
- มัธยมศึกษาปีที่ 2	54	14.4
- มัธยมศึกษาปีที่ 3	189	50.3
ศาสนา		
- พุทธ	365	97.1
- คริสต์	10	2.7
- อิสลาม	1	0.3
เกรดเฉลี่ยภาคการศึกษาล่าสุด		
- น้อยกว่าหรือเท่ากับ 2.00	12	3.2
- 2.01 – 2.50	40	10.6
- 2.51 – 3.00	52	13.8
- 3.01 – 3.50	108	28.7
- มากกว่าหรือเท่ากับ 3.51	164	43.6

จากตารางที่ 1 นักเรียนที่เข้าร่วมงานวิจัยที่มีคุณสมบัติอายุมากกว่า 12 ปี และศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 จำนวนทั้งสิ้น 376 คน เป็นเพศชาย 174 คน (ร้อยละ 46.28) และเพศหญิง 202 คน (ร้อยละ 53.72) มีอายุเฉลี่ย 13.89(ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.01 ปี) แบ่งเป็นระดับชั้น ชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 3 มากที่สุดจำนวน 189 คน (ร้อยละ 50.27) และ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 น้อยที่สุดจำนวน 54 คน (ร้อยละ 14.36) นับถือศาสนาพุทธมากที่สุด 365 คน (ร้อยละ 97.07), ศาสนาคริสต์ 10 คน (ร้อยละ 2.66) และ ศาสนาอิสลาม 1 คน (ร้อยละ 0.27) ตามลำดับ มีผู้ที่มีเกรดเฉลี่ยภาคการศึกษาต่ำสุดน้อยกว่าหรือเท่ากับ 2.00 จำนวน 12 คน, เกรดเฉลี่ย 2.01-2.50 จำนวน 40 คน, เกรดเฉลี่ย 2.51-3.00 จำนวน 52 คน, เกรดเฉลี่ย 3.01-3.50 จำนวน 108 คน และเกรดเฉลี่ยมากกว่าหรือเท่ากับ 3.51 จำนวน 164 คน คิดเป็นร้อยละ 3.19, 10.64, 13.83, 28.72 และ 43.62 ตามลำดับ

ส่วนที่ 2 ข้อมูลร้อยละของประสบการณ์การรังแก

ตาราง 2 ร้อยละของนักเรียนที่เลือกคำตอบว่าเป็นผู้ถูกรังแกและเป็นผู้รังแก เดือนละ 2-3 ครั้งหรือบ่อยกว่าโดยเลือกตอบอย่างน้อย 1 ข้อ จากคำถามข้อ 1-10 เป็นกลุ่มผู้ถูกรังแก, เลือกตอบอย่างน้อย 1 ข้อ จากคำถามข้อ 11-20 เป็นกลุ่มผู้รังแก, เลือกตอบอย่างน้อยอย่างน้อย 1 ข้อทั้งจากคำถามข้อ 1-10 และ อีก1ข้อในข้อ 11-20 เป็นกลุ่มผู้รังแกและถูกรังแก และเลือกตอบว่าประสบน้อยกว่าเดือนละ 2-3 ครั้งจากคำถามทั้งหมดเป็นกลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้อง จากแบบสอบถามส่วนที่ 2 *The Revised Olweus Victim/Bully Questionnaire*

กลุ่มของประสบการณ์รังแก	จำนวน (N = 376)	
	N	%
กลุ่มผู้ถูกรังแก	89	23.7
กลุ่มผู้รังแก	22	5.9
กลุ่มทั้งผู้รังแกและถูกรังแก	150	39.9
กลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้อง	115	30.6

จากตารางที่ 2 นักเรียนที่เข้าร่วมงานวิจัยถูกจำแนกออกเป็น 4 กลุ่มตามประสบการณ์รังแก โดยใช้จุดตัดของแต่ละกลุ่มตามเกณฑ์ของเครื่องมือ *The Revised Olweus Victim/Bully Questionnaire* จำนวนทั้งสิ้น 376 คน มีกลุ่มผู้ถูกรังแก 89 คน (ร้อยละ 23.67), กลุ่มผู้รังแก 22 คน (ร้อยละ 5.85), กลุ่มผู้รังแกและถูกรังแก 150 คน (ร้อยละ 39.89) และ กลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้อง 115 (ร้อยละ 30.59)

ตาราง 3 แสดงปัจจัยข้อมูลส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มประสบการณ์รังแก

ปัจจัยข้อมูลส่วนบุคคลของ กลุ่มผู้ถูกรังแก	กลุ่มประสบการณ์รังแก(N=376)				X ²	P- Value
	ผู้ถูกรังแก (%)	ผู้รังแก (%)	ทั้งรังแก และถูก รังแก(%)	กลุ่มที่ไม่ เกี่ยวข้อง (%)		
เพศ						
- ชาย	17.8	6.9	58.0	17.2	3	0.000**
- หญิง	28.7	5.0	24.3	42.1		
ระดับชั้น						
- มัธยมศึกษาปีที่ 1	26.3	5.3	43.6	24.8	6	0.384
- มัธยมศึกษาปีที่ 2	25.9	1.9	37.0	35.2		
- มัธยมศึกษาปีที่ 3	21.2	7.4	38.1	33.3		
เกรดเฉลี่ย						
- น้อยกว่าหรือ เท่ากับ 2.00	25.0	8.3	33.3	33.3	12	0.226
- 2.01 – 2.50	30.0	10.0	37.5	22.5		
- 2.51 – 3.00	23.1	3.8	42.3	30.8		
- 3.01 – 3.50	24.1	7.4	48.1	20.4		
- มากกว่าหรือ เท่ากับ 3.51	22.0	4.3	34.8	39.0		

**P<0.001

จากตารางที่ 3 ข้อมูลส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มประสบการณ์รังแก พบว่าปัจจัยด้านเพศระหว่างเพศชายและเพศหญิงมีความแตกต่างกันในแต่ละกลุ่มประสบการณ์รังแกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ปัจจัยด้านระดับชั้นและเกรดเฉลี่ยพบว่า ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 มีจำนวนไม่แตกต่างกันทางสถิติในแต่ละกลุ่มประสบการณ์รังแก

นอกจากนี้จากการวิเคราะห์ ANOVA ยังไม่พบความแตกต่างของกลุ่มประสบการณ์รังแกกับปัจจัยด้านอายุของกลุ่มตัวอย่างในทุกกลุ่มประสบการณ์รังแก

ส่วนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบของรูปแบบการเผชิญปัญหาต่อกลุ่มประสบการณ์รังแกและปัจจัยที่เกี่ยวข้อง

ตาราง 4 แสดงผลคะแนนเฉลี่ย, ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และนัยสำคัญทางสถิติของรูปแบบการเผชิญปัญหาด้านจัดการกับปัญหาโดยใช้ความสามารถของตนเองและประสบการณ์รังแก

กลุ่มประสบการณ์รังแก	ด้านจัดการกับปัญหาโดยใช้ความสามารถของตนเอง(คะแนนเต็ม84 คะแนน)		F	P-Value
	Mean	S.D.		
กลุ่มผู้ถูกรังแก	57.39	3.61	29.77	0.000*
กลุ่มผู้รังแก	56.05	3.47		
กลุ่มทั้งผู้รังแกและถูกรังแก	57.10	3.58		
กลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้อง	60.97	3.96		

** $P < 0.01$

จากตารางที่ 4 รูปแบบการเผชิญปัญหาด้านจัดการกับปัญหาโดยใช้ความสามารถของตนเองจากคะแนนเต็ม 84 พบว่ากลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้องมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด 60.97 คะแนน และกลุ่มผู้รังแกมีคะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ 56.05 คะแนน และพบว่าในแต่ละกลุ่มประสบการณ์รังแกมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตาราง 5 แสดงผลคะแนนเฉลี่ย, ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และนัยสำคัญทางสถิติของรูปแบบการเผชิญปัญหาด้านมุ่งจัดการกับปัญหาโดยใช้แหล่งสนับสนุนอื่นๆและประสบการณ์รังแก

กลุ่มประสบการณ์รังแก	ด้านมุ่งจัดการกับปัญหาโดยใช้แหล่งสนับสนุนอื่นๆ(คะแนนเต็ม 36 คะแนน)		F	P-Value
	Mean	S.D.		
กลุ่มผู้ถูกรังแก	24.15	2.41	5.66	0.001**
กลุ่มผู้รังแก	22.73	2.41		
กลุ่มทั้งผู้รังแกและถูกรังแก	23.21	2.52		
กลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้อง	22.79	2.38		

** $P < 0.01$

จากตารางที่ 5 รูปแบบการเผชิญปัญหาที่ด้านมุ่งจัดการกับปัญหาโดยใช้แหล่งสนับสนุนอื่นๆ จากคะแนนเต็ม 84 พบว่ากลุ่มผู้ถูกรังแกมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด 24.15 คะแนน และกลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้อง คะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ 22.79 คะแนน และพบว่าในแต่ละกลุ่มประสบการณ์รังแกมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตาราง 6 แสดงผลคะแนนเฉลี่ย, ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และนัยสำคัญทางสถิติของรูปแบบการเผชิญปัญหาด้านหลีกเลี่ยงปัญหาและประสบการณ์รังแก

กลุ่มประสบการณ์รังแก	ด้านหลีกเลี่ยงปัญหา(คะแนนเต็ม112 คะแนน)		F	P-Value
	Mean	S.D.		
กลุ่มผู้ถูกรังแก	63.34	4.14	32.305	0.000**
กลุ่มผู้รังแก	61.09	4.13		
กลุ่มทั้งผู้รังแกและถูกรังแก	60.96	4.11		
กลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้อง	57.80	3.90		

** $P < 0.01$

จากตารางที่ 6 รูปแบบการเผชิญปัญหาที่ด้านมุ่งจัดการกับปัญหาโดยใช้แหล่งสนับสนุนอื่นๆ จากคะแนนเต็ม 112 พบว่ากลุ่มผู้ถูกรังแกมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด 63.34 คะแนน และกลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้องคะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ 57.80 คะแนน และพบว่าในแต่ละกลุ่มประสบการณ์รังแกมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตาราง 7 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่รูปแบบการเผชิญปัญหาด้านจัดการกับปัญหาโดยใช้ความสามารถของตนเองจำแนกตามกลุ่มประสบการณ์รังแก

ด้านจัดการกับปัญหาโดยใช้ ความสามารถของตนเอง	กลุ่มผู้ถูกรังแก ($\bar{x} = 57.39$)	กลุ่มผู้รังแก ($\bar{x} = 56.05$)	กลุ่มผู้รังแก และถูกรังแก ($\bar{x} = 57.10$)	กลุ่มที่ไม่ เกี่ยวข้อง ($\bar{x} =$ 60.97)
กลุ่มผู้ถูกรังแก($\bar{x} = 57.39$)				-3.581*
กลุ่มผู้รังแก($\bar{x} = 56.05$)				-4.928*
กลุ่มผู้รังแกและถูกรังแก($\bar{x} =$ 57.10)				-3.874*
กลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้อง($\bar{x} = 60.97$)	3.581*	4.928*	3.874*	

* $P < 0.05$

จากตาราง 7 เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่รูปแบบการเผชิญปัญหารังแก ด้านจัดการกับปัญหาโดยใช้ความสามารถของตนเองจำแนกตามกลุ่มประสบการณ์มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 3 คู่ ได้แก่ กลุ่มผู้ถูกรังแกกับกลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้อง, กลุ่มผู้รังแกกับกลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้อง และ กลุ่มผู้รังแกและถูกรังแกกับกลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้อง นอกจากนั้นไม่แตกต่าง

ตาราง 8 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่รูปแบบการเผชิญปัญหาด้านมุ่งจัดการกับปัญหาโดยใช้แหล่งสนับสนุนอื่นๆจำแนกตามกลุ่มประสบการณ์รังแก

ด้านมุ่งจัดการกับปัญหาโดยใช้แหล่งสนับสนุนอื่นๆ	กลุ่มผู้ถูกรังแก ($\bar{x} = 24.15$)	กลุ่มผู้รังแก ($\bar{x} = 22.73$)	กลุ่มผู้รังแกและถูก ($\bar{x} = 23.21$)	กลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้อง ($\bar{x} = 22.79$)
กลุ่มผู้ถูกรังแก($\bar{x} = 24.15$)				1.355*
กลุ่มผู้รังแก($\bar{x} = 22.73$)			0.933*	
กลุ่มผู้รังแกและถูกรังแก($\bar{x} = 23.21$)	-0.933*			
กลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้อง($\bar{x} = 22.79$)	-1.355*			

* $P < 0.01$

จากตาราง 8 เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่รูปแบบการเผชิญปัญหาด้านมุ่งจัดการกับปัญหาโดยใช้แหล่งสนับสนุนอื่นๆจำแนกตามกลุ่มประสบการณ์รังแก มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 2 คู่ ได้แก่ กลุ่มผู้ถูกรังแก กับกลุ่มผู้รังแกและถูกรังแก และกลุ่มผู้ถูกรังแกกับกลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้อง

ตาราง 9 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่รูปแบบการเผชิญปัญหาด้านหลักเลี้ยงปัญหา
จำแนกตามกลุ่มประสบการณ์รังแก

ด้านหลักเลี้ยงปัญหา	กลุ่มผู้ถูกรังแก (\bar{x} = 63.34)	กลุ่มผู้รังแก (\bar{x} = 61.09)	กลุ่มผู้รังแก และถูกรังแก (\bar{x} = 60.96)	กลุ่มที่ไม่ เกี่ยวข้อง (\bar{x} = 57.80)
กลุ่มผู้ถูกรังแก(\bar{x} = 63.34)			2.377*	5.537*
กลุ่มผู้รังแก(\bar{x} = 61.09)				3.291*
กลุ่มผู้รังแกและถูกรังแก(\bar{x} = 60.96)		-2.377*		
กลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้อง(\bar{x} = 57.80)		-5.537	-3.291*	

* $P < 0.05$

จากตาราง 9 เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่รูปแบบการเผชิญปัญหาด้านหลักเลี้ยง
ปัญหาจำแนกตามกลุ่มประสบการณ์รังแก มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
จำนวน 3 คู่ ได้แก่ กลุ่มผู้ถูกรังแกกับกลุ่มผู้รังแกและถูกรังแก, กลุ่มผู้ถูกรังแกกับกลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้อง
และ กลุ่มผู้รังแกกับกลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้อง

ตาราง 10 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนรูปแบบการเผชิญปัญหา ของ
นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเพศชายและหญิง

รูปแบบการเผชิญปัญหา	ชาย (n = 174)		หญิง (n = 202)		t	P- Value
	Mean	S.D.	Mean	S.D.		
ด้านจัดการกับปัญหาโดยใช้ ความสามารถของตนเอง	57.72	3.99	58.78	4.15	-2.51*	0.013
ด้านมุ่งจัดการกับปัญหาโดย ใช้แหล่งสนับสนุนอื่นๆ	23.41	2.45	23.16	2.53	0.99	0.322
ด้านหลักเลี้ยงปัญหา	60.85	4.50	60.32	4.56	1.14	1.135

* $P < 0.05$

จากตารางที่ 10 ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนรูปแบบการเผชิญปัญหา ของนักเรียน
กลุ่มตัวอย่างเพศชายและหญิง มีรายละเอียดดังนี้

1. ด้านจัดการกับปัญหาโดยใช้ความสามารถของตนเอง เพศหญิงมีคะแนนเฉลี่ย 58.78 มี
คะแนนเฉลี่ยมากกว่าเพศชายที่มีคะแนนเฉลี่ย 57.72 และมีความแตกต่างกันอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05
2. ด้านมุ่งจัดการกับปัญหาโดยใช้แหล่งสนับสนุนอื่นๆ เพศชายมีคะแนนเฉลี่ย 23.41 เพศ
หญิงที่มีคะแนนเฉลี่ย 23.16 คะแนนเฉลี่ยไม่มีความแตกต่างกัน
3. ด้านหลีกเลี่ยงปัญหา เพศชายมีคะแนนเฉลี่ย 60.85 เพศหญิงที่มีคะแนนเฉลี่ย 60.32
คะแนนเฉลี่ยไม่มีความแตกต่างกัน

ตาราง 11 แสดงคะแนนเฉลี่ย, ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และนัยสำคัญทางสถิติของรูปแบบการเผชิญ
ปัญหาโดยแบ่งตามระดับชั้น

ปัจจัยระดับชั้น	คะแนนรูปแบบการเผชิญปัญหา		F	P-Value
	Mean	S.D.		
ด้านมุ่งจัดการกับปัญหาโดยใช้แหล่ง สนับสนุนอื่นๆ				
- มัธยมศึกษาปีที่ 1	58.02	4.140	0.467	0.627
- มัธยมศึกษาปีที่ 2	58.33	4.193		
- มัธยมศึกษาปีที่ 3	58.47	4.065		
ด้านมุ่งจัดการกับปัญหาโดยใช้แหล่ง สนับสนุนอื่นๆ				
- มัธยมศึกษาปีที่ 1	23.50	2.389	1.018	0.362
- มัธยมศึกษาปีที่ 2	22.98	2.904		
- มัธยมศึกษาปีที่ 3	23.20	2.437		
ด้านหลีกเลี่ยงปัญหา				
- มัธยมศึกษาปีที่ 1	60.58	4.467	0.360	0.698
- มัธยมศึกษาปีที่ 2	60.09	4.275		
- มัธยมศึกษาปีที่ 3	60.69	4.666		

จากตารางที่ 11 ปัจจัยด้านระดับชั้นการศึกษาทั้งชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 ต่างก็มีคะแนนที่ไม่แตกต่างกันทางสถิติ

โดยด้านมุ่งจัดการกับปัญหาโดยใช้แหล่งสนับสนุนอื่นๆระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีคะแนนสูงสุด ตามด้วยมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ 1 ตามลำดับ ด้านมุ่งจัดการกับปัญหาโดยใช้แหล่งสนับสนุนอื่นๆ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุดตามด้วยมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 2 ตามลำดับ ด้านหลีกเลี่ยงปัญหา คะแนนเฉลี่ยของมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด ตามด้วยปีที่ 1 และ 2 ตามลำดับ

ตาราง 12 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรูปแบบการเผชิญปัญหาและอายุของผู้เข้าร่วมวิจัย

รูปแบบการเผชิญปัญหา	อายุผู้เข้าร่วมวิจัย	
	R	P-Value
- ด้านจัดการกับปัญหาโดยใช้ความสามารถของตนเอง	0.066	0.203
- ด้านมุ่งจัดการกับปัญหาโดยใช้แหล่งสนับสนุนอื่นๆ	-0.086	0.094
- ด้านหลีกเลี่ยงปัญหา	-0.026	0.614

จากตารางที่ 12 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จากการวิเคราะห์โดย pearson's correlation พบว่าอายุของผู้เข้าร่วมวิจัยกับรูปแบบการเผชิญปัญหาทั้ง 3 ด้านมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ และไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 13 แสดงคะแนนเฉลี่ย, ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และนัยสำคัญทางสถิติของรูปแบบการเผชิญปัญหาโดยแบ่งตามระดับผลการศึกษาเทอมล่าสุด

ปัจจัยระดับชั้น	คะแนนรูปแบบการเผชิญปัญหา		F	P-Value
	Mean	S.D.		
ด้านมุ่งจัดการกับปัญหาโดยใช้แหล่งสนับสนุนอื่นๆ				
- เกรด ≤ 2.00	60.75	5.065	3.480	0.008**
- เกรด 2.01-2.50	58.70	3.702		
- เกรด 2.51-3.00	58.83	4.677		
- เกรด 3.01-3.50	57.22	4.024		
- เกรด ≥ 3.51	58.55	3.857		
ด้านมุ่งจัดการกับปัญหาโดยใช้แหล่งสนับสนุนอื่นๆ				
- เกรด ≤ 2.00	23.00	1.706	0.267	0.899
- เกรด 2.01-2.50	23.03	2.444		
- เกรด 2.51-3.00	23.50	2.397		
- เกรด 3.01-3.50	23.34	2.357		
- เกรด ≥ 3.51	23.24	2.679		
ด้านหลีกเลี่ยงปัญหา				
- เกรด ≤ 2.00	60.50	5.196	0.170	0.953
- เกรด 2.01-2.50	60.30	4.575		
- เกรด 2.51-3.00	60.96	4.652		
- เกรด 3.01-3.50	60.66	3.977		
- เกรด ≥ 3.51	60.45	4.820		

** $P < 0.01$

จากตารางที่ 13 ปัจจัยด้านระดับผลการศึกษาเทอมล่าสุดพบว่า มีเฉพาะรูปแบบการเผชิญปัญหาด้านจัดการโดยใช้แหล่งสนับสนุนอื่นๆ ที่มีความแตกต่างกันในแต่ละระดับอย่างมีนัยสำคัญทาง

สถิติที่ระดับ 0.01 โดยที่ เกรด \leq 2.00 มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด 60.75 คะแนน ตามด้วย เกรด 2.51-3.00 ส่วนเกรด 3.01-3.50 มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ 57.22

ตาราง 14 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่รูปแบบการเผชิญปัญหาด้านจัดการกับปัญหาโดยใช้ความสามารถของตนเองจำแนกตามเกรดเฉลี่ยเทอมล่าสุด

ด้านจัดการกับปัญหา	เกรด \leq 2.00	เกรด 2.01-	เกรด 2.51-	เกรด 3.01-)
โดยใช้ความสามารถ	(Mean =	2.50	3.00	3.50
ของตนเอง	60.75)	(Mean =	(Mean =	(Mean =
		58.70)	58.83)	57.22)
เกรด \leq 2.00				3.528*
เกรด 2.01-2.50				
เกรด 2.51-3.00				
เกรด 3.01-3.50				-3.528*
เกรด \geq 3.51				

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 14 เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่รูปแบบการเผชิญปัญหาด้านจัดการกับปัญหาโดยใช้ความสามารถของตนเองจำแนกตามเกรดเฉลี่ยเทอมล่าสุด มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 1 คู่ ได้แก่ กลุ่มที่มีเกรดเฉลี่ยน้อยกว่าหรือเท่า 2 กับ กลุ่มที่มีเกรดเฉลี่ย 3.01-3.50 นอกนั้นไม่แตกต่าง

บทที่ 5

อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษานี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาร้อยละของกลุ่มประสบการณ์รังแกและหาความสัมพันธ์ของรูปแบบการเผชิญปัญหาโดยจำแนกตามกลุ่มประสบการณ์รังแก ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงมีจำนวนใกล้เคียงกัน อายุเฉลี่ย 14 ปี ส่วนใหญ่เป็นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มากที่สุด และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มตัวอย่างที่มีเกรดเฉลี่ยช่วงมากกว่า 3.51 มีจำนวนมากกว่าช่วงเกรดอื่นๆ ส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ

ร้อยละของกลุ่มประสบการณ์รังแกพบว่า กลุ่มทั้งผู้รังแกและถูกรังแกมีร้อยละสูงกว่ากลุ่มอื่นตามมาด้วยกลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้อง, กลุ่มผู้ถูกรังแก และ กลุ่มผู้รังแก ตามลำดับ รวมแล้วกลุ่มที่เกี่ยวข้องกับการรังแกทั้งหมดมีร้อยละ 69.4 ซึ่งรวมแล้วมีร้อยละของผู้ที่เกี่ยวข้องกับการรังแกน้อยกว่า การศึกษาร้อยละก่อนหน้าที่ศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในช่วงอายุเดียวกัน พบร้อยละของผู้ที่เกี่ยวข้องกับการรังแกร้อยละ 87.8 ของชุดินาด ศักรินทร์กุล และอลิสสา วัชรสินธุ์⁽³⁾ ในปีพ.ศ. 2554 แต่มีร้อยละมากกว่าการศึกษาของ Khamis⁽³²⁾ ประเทศเลบานอนในปีพ.ศ. 2557 ที่ศึกษาในลักษณะเดียวกัน พบร้อยละของผู้ที่เกี่ยวข้องกับการรังแกร้อยละ 53.4 แม้ว่าจะมีค่าร้อยละที่แตกต่างกันอาจเนื่องด้วยปัจจัย เช่น ช่วงเวลาที่เก็บข้อมูล หรือขนาดกลุ่มตัวอย่าง แต่ยิ่งถือได้ว่าการรังแกกันเกิดขึ้นกับนักเรียนส่วนใหญ่เช่นกัน พบว่าร้อยละของผู้ที่เกี่ยวข้องกับการรังแกในไทยมีมากกว่าของต่างประเทศ อาจเนื่องด้วยวัฒนธรรม และช่วงเวลาที่เก็บเป็นปัจจัยทำให้มีอัตราร้อยละแตกต่างกันออกไป

รูปแบบการเผชิญปัญหาด้านจัดการกับปัญหาโดยใช้ความสามารถของตนเองพบว่า กลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้องมีคะแนนเฉลี่ยการใช้การเผชิญปัญหาด้านจัดการกับปัญหาโดยใช้ความสามารถของตนเองสูงกว่ากลุ่มอื่น และแตกต่างจากกลุ่มอื่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กลุ่มผู้รังแกมีคะแนนเฉลี่ยด้านนี้น้อยที่สุด และกลุ่มนี้มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติของคะแนนเฉลี่ยกับเฉพาะกลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้องเท่านั้น ซึ่งผลดังกล่าวสอดคล้องกับการศึกษาของ Bijttebier และ Vertommen⁽⁷⁾ ในปีพ.ศ. 2541 พบว่านักเรียนหญิงกลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้องกับการรังแกระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายมีคะแนนเฉลี่ยของรูปแบบการเผชิญปัญหาโดยใช้ความสามารถของตน(Problem-Solving)สูงกว่านักเรียนหญิงกลุ่มอื่น และการศึกษาของ Andreou⁽³³⁾ ในปีพ.ศ. 2544 พบว่ากลุ่มนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายที่ไม่เกี่ยวข้องกับการรังแกมีคะแนนเฉลี่ยของรูปแบบการเผชิญปัญหาโดยใช้ความสามารถของตน(Problem-Solving)สูงกว่ากลุ่มที่เกี่ยวข้องกับการรังแก

รูปแบบการเผชิญปัญหาด้านมุ่งจัดการกับปัญหาโดยใช้แหล่งสนับสนุนอื่นๆ กลุ่มผู้ถูกรังแกมีคะแนนเฉลี่ยการเผชิญปัญหาด้านนี้สูงที่สุด และพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กับกลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้อง และกลุ่มทั้งผู้รังแกและถูกรังแก ซึ่งผลดังกล่าวสอดคล้องกับการศึกษาของ Völlink⁽³⁴⁾ และคณะ ในปีพ.ศ. 2557 พบว่ากลุ่มที่ถูกรังแกบนโลกออนไลน์ (cyberbullying) อายุ 11-12 ปี มีคะแนนเฉลี่ยรูปแบบการเผชิญปัญหาโดยหาแรงสนับสนุนทางสังคม (coping by seeking social support) สูงกว่ากลุ่มอื่น

รูปแบบการเผชิญปัญหาด้านหลีกเลี่ยงปัญหา กลุ่มผู้ถูกรังแกมีคะแนนเฉลี่ยการเผชิญปัญหาด้านนี้สูงที่สุด และมีความแตกต่างกับกลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้อง และกลุ่มทั้งผู้รังแกและถูกรังแก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และพบว่ากลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้องมีคะแนนเฉลี่ยของการเผชิญปัญหาด้านนี้ต่ำที่สุด และมีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกับกลุ่มผู้ถูกรังแก และผู้รังแก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Andreou ในปีพ.ศ. 2544 พบว่ากลุ่มนักเรียนที่ถูกรังแกระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย มีคะแนนเฉลี่ยรูปแบบการเผชิญปัญหาแบบปลีกตัว (Distancing) หรือหลีกเลี่ยง (Avoidance) สูงกว่ากลุ่มอื่น และการศึกษาของ Völlink และคณะ ในปีพ.ศ. 2557 พบว่ากลุ่มที่ถูกรังแกบนโลกออนไลน์ (cyberbullying) อายุ 11-12 ปี มีคะแนนเฉลี่ยรูปแบบการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงปัญหา (Avoidance coping) สูงกว่ากลุ่มอื่น

สำหรับปัจจัยอื่น เช่น เพศของวัยรุ่น พบว่าปัจจัยเรื่องเพศของงานวิจัยนี้เพศชายและหญิงใช้รูปแบบการเผชิญปัญหาแบบจัดการปัญหาโดยใช้ความสามารถของตนแตกต่างกันระหว่างเพศชายและหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และไม่พบความแตกต่างในรูปแบบการเผชิญปัญหาด้านอื่น ในขณะที่การศึกษาของ Braun-Lewensohn และคณะ⁽³⁵⁾ ในปีค.ศ. 2010 พบว่ามีเพียงด้านมุ่งจัดการปัญหาโดยใช้แหล่งสนับสนุนอื่นเท่านั้นที่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างเพศชายและหญิง อาจเนื่องด้วยงานวิจัยดังกล่าวศึกษาต่างกันในเรื่องวัฒนธรรม, เชื้อชาติกับวัยรุ่นอายุ 12 – 19 ปี ซึ่งมีขอบเขตที่กว้างกว่าการงานวิจัยนี้ และสำหรับปัจจัยเรื่องเพศและกลุ่มประสบการณ์รังแกพบว่าเพศชายเกี่ยวข้องกับประสบการณ์รังแกมากกว่าเพศหญิง ซึ่งต่างจากการศึกษาของสมบัติ ตาปัญญา⁽¹²⁾ ที่พบว่าเพศชายมีอัตราถูกรังแกมากกว่าเพศหญิง แต่ผลการศึกษาในครั้งนี้คล้ายกับการศึกษาของ ชุตินาถ และอลิสสา⁽³⁾ พบว่าเพศชายมีอัตราเป็นผู้รังแกมากกว่าเพศหญิง และเพศหญิงมีอัตราเป็นผู้ถูกรังแกมากกว่าเพศชาย

ปัจจัยด้านระดับชั้น ในการศึกษาครั้งนี้พบว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีอัตราเกี่ยวข้องกับประสบการณ์รังแกมากกว่า ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ 3 ซึ่งชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2-3 มีอัตราผู้ที่

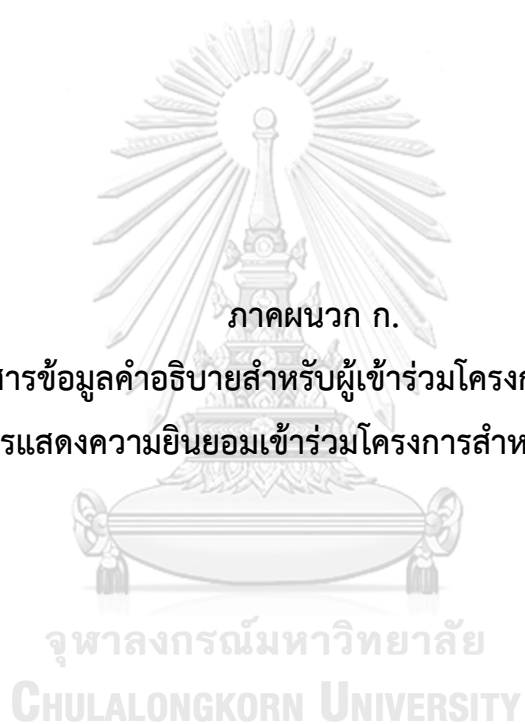
เกี่ยวข้องกับการรังแกใกล้เคียงกัน ซึ่งคล้ายกับการศึกษาของสมบัติ ตาปัญญา⁽¹²⁾ ที่พบว่ายิ่งระดับชั้น การศึกษาสูงอัตราของผู้ที่เกี่ยวข้องกับการรังแกก็จะน้อยลง

ปัจจัยอื่นๆที่น่าสนใจ เช่น เรื่องวัฒนธรรมและเชื้อชาติเป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้ผลงานวิจัยของ Braun-Lewensohn และคณะ⁽³⁵⁾ พบว่ามีความแตกต่างกันในการเลือกใช้รูปแบบการเผชิญปัญหา การศึกษาดังกล่าวได้ศึกษาถึงกลุ่มตัวอย่างระหว่างกลุ่มยิวอิสราเอลและกลุ่มอาหรับพบว่าทั้งสองกลุ่ม มีการใช้รูปแบบการเผชิญปัญหาแบบด้านมุ่งจัดการปัญหาโดยใช้แหล่งสนับสนุนอื่นและด้านหลีกเลี่ยง ปัญหาแตกต่างกันระหว่างเชื้อชาติ และปัจจัยการใช้ความรุนแรงที่นอกเหนือจากในโรงเรียน เช่น การใช้ความรุนแรงจากที่บ้านหรือความรุนแรงอื่นๆที่พบในชีวิตประจำวันก็ส่งผลต่อการเลือกใช้รูปแบบ การเผชิญปัญหา พบว่าผู้ที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงมากกว่าจะเลือกใช้วิธีจัดการปัญหาด้วยความสามารถของตนเองต่ำกว่าผู้ที่พบกับความรุนแรงในชีวิตประจำวันน้อย⁽³⁶⁾

ข้อจำกัดของการศึกษานี้คือ เป็นการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น อำเภอ เมือง จังหวัดอุบลราชธานีเท่านั้น จึงไม่สามารถใช้เป็นตัวแทนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นทั่วไปได้ และไม่สามารถเชื่อมโยงไปถึงนักเรียนระดับชั้นอื่นๆได้ รวมไปถึงอาจมีตัวแปรอิสระที่เป็นปัจจัยร่วม อื่นๆที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรังแกและการเผชิญปัญหาและไม่ได้อยู่ในขอบข่ายที่ศึกษา

ข้อเสนอแนะ

ในการศึกษาครั้งต่อไป ควรศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่ขนาดใหญ่ขึ้น เพื่อใช้เป็นตัวแทนของ ประชากรทั่วไปได้ ควรศึกษาการประยุกต์ใช้รูปแบบการเผชิญปัญหาเพิ่มเติม เช่น การปรับเปลี่ยน วิธีใช้รูปแบบการเผชิญปัญหา, ผลกระทบของรูปแบบการเผชิญปัญหาที่ใช้ หรือข้อดี-ข้อเสียของ รูปแบบการเผชิญปัญหาแต่ละรูปแบบ รวมถึงการศึกษาปัจจัยอื่นๆที่อาจมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรม การรังแกและรูปแบบการเผชิญปัญหาเพิ่มเติม

	คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย	เอกสารชี้แจงข้อมูลคำอธิบายสำหรับ	AF 09-04/5.0
	คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	ผู้ปกครอง/ผู้แทนโดยชอบธรรม	หน้า 1/4

ชื่อโครงการวิจัย ความชุกและรูปแบบการเผชิญปัญหาต่อการถูกรังแกและรังแกในโรงเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เขตอำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี

ผู้วิจัยหลัก

ชื่อ นายรัชพล สุระขันธุ์
ที่อยู่ ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพระราม 4 เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร 10330
เบอร์โทรศัพท์ 083-798-3998

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

ชื่อ อาจารย์แพทย์หญิงศศิธร ปรีชาวุฒิเดช
ที่อยู่ ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพระราม 4 เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร 10330
เบอร์โทรศัพท์ 02-256-4298

แหล่งทุนวิจัย ไม่มี

เรียน ผู้ปกครอง/ผู้แทนโดยชอบธรรมเข้าร่วมโครงการวิจัยทุกท่าน

เนื่องจากท่านเป็นผู้ปกครอง/ผู้แทนโดยชอบธรรมของผู้กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยเฝ้าศึกษา ในการวิจัยได้เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ก่อนที่ท่านจะตัดสินใจให้ผู้ที่อยู่ในความดูแลของท่านเข้าร่วมในการศึกษาวิจัยดังกล่าว ขอให้ท่านอ่านเอกสารฉบับนี้อ้างถึงวัน เพื่อให้ท่านได้ทราบถึงเหตุผลและรายละเอียดของการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ หากท่านมีข้อสงสัยใดๆ เพิ่มเติม กรุณาซักถามจากทีมงานของผู้ทำวิจัย ซึ่งจะเป็นผู้สามารถตอบคำถามและให้ความกระจ่างแก่ท่านได้

ท่านสามารถขอคำแนะนำในการเข้าร่วมโครงการวิจัยนี้จากครอบครัว เพื่อน หรือผู้อื่นได้ ท่านมีเวลาอย่างเพียงพอในการตัดสินใจโดยอิสระ ถ้าท่านตัดสินใจแล้วว่าให้ผู้ที่อยู่ในความดูแลของท่านเข้าร่วมในโครงการวิจัยนี้ ขอให้ท่านลงนามในเอกสารแสดงความยินยอมของโครงการวิจัยนี้

เหตุผลความเป็นมา

ปัจจุบันพฤติกรรมการรังแกกันในเด็กและวัยรุ่นมีแนวโน้มส่งผลกระทบต่อความคิดและพฤติกรรม การเข้าใจและทราบถึงปัจจัยที่เป็นสาเหตุและผลของความคิดและพฤติกรรมการรังแกกันในโรงเรียนที่เป็นสิ่งสำคัญที่สังคมและครอบครัวควรต้องทำความเข้าใจ

	คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย	เอกสารชี้แจงข้อมูลคำอธิบายสำหรับ	AF 09-04/5.0
	คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	ผู้ปกครอง/ผู้แทนโดยชอบธรรม	หน้า 2/4

ตั้งนั้นการศึกษาเรื่องความชุกและรูปแบบการเผชิญปัญหาต่อการรังแกกันในโรงเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เขตอำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานีในครั้งนี้จะช่วยยกระดับองค์ความรู้และความเข้าใจถึงสาเหตุและผลกระทบต่อความคิดและพฤติกรรม เพื่อนำไปสนับสนุนจัดการด้านป้องกัน, ส่งเสริม, พัฒนา และลดผลกระทบต่อพฤติกรรมรังแกกันในโรงเรียนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

เพื่อศึกษาความชุกของประสบการณ์รังแกใน 2-3 เดือนที่ผ่านมาและรูปแบบการเผชิญปัญหาของกลุ่มผู้รังแก, กลุ่มผู้ถูกรังแก, กลุ่มผู้รังแกและถูกรังแก และกลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้อง ในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี โดยเก็บข้อมูลจาก นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 415 คน

วิธีการที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

หลังจากท่านให้ความยินยอมที่จะเข้าร่วมในโครงการวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะขอให้ท่านทำแบบสอบถาม ได้แก่

1. ข้อมูลส่วนบุคคล จำนวน 6 ข้อ
2. แบบสอบถามประสบการณ์การรังแกกัน จำนวน 20 ข้อ
3. แบบสอบถามรูปแบบการเผชิญปัญหา จำนวน 58 ข้อ

การเข้าร่วมโครงการวิจัยโดยการตอบแบบสอบถามทั้งหมดนี้ ดำเนินการเพียง 1 ครั้ง โคนท่านมีสิทธิไม่ตอบคำถามข้อใดๆ ที่ท่านไม่ต้องการตอบและการตอบแบบสอบถามจะใช้เวลาทั้งหมดประมาณ 15 – 20 นาที

ความรับผิดชอบของอาสาสมัครผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัย

เพื่อให้งานวิจัยนี้ประสบความสำเร็จ ผู้ทำวิจัยใคร่ขอความความร่วมมือจากท่าน โดยจะขอให้ท่านปฏิบัติตามคำแนะนำของผู้ทำวิจัยอย่างเคร่งครัด

ความเสี่ยงที่อาจได้รับ

ท่านอาจมีความเสี่ยงเพียงเล็กน้อย เช่น เสียเวลา ไม่สะดวก รู้สึกไม่สบายกายหรือใจระหว่างตอบคำถามหรือทำแบบทดสอบ หากท่านมีข้อสงสัยใดๆ เกี่ยวกับความเสี่ยงที่อาจได้รับจากการเข้าร่วมในโครงการวิจัย ท่านสามารถสอบถามจากผู้ทำวิจัยได้ตลอดเวลา

ประโยชน์ที่อาจได้รับ

ท่านจะไม่ได้รับประโยชน์ใดๆจากการเข้าร่วมในการวิจัยครั้งนี้ แต่ผลการศึกษาที่ได้จะเป็นข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับผลของงานวิจัยครั้งนี้สามารถนำไปใช้ในการวางแผน พัฒนา ส่งเสริม และป้องกันปัญหาด้านการรังแกกันในโรงเรียน

	คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย	เอกสารชี้แจงข้อมูลคำอธิบายสำหรับ	AF 09-04/5.0
	คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	ผู้ปกครอง/ผู้แทนโดยชอบธรรม	หน้า 3/4

คำตอบแทนสำหรับผู้เข้าร่วมวิจัย

ท่านจะไม่ได้รับเงินค่าตอบแทนจากการเข้าร่วมในการวิจัยครั้งนี้

การเข้าร่วมและการสิ้นสุดการเข้าร่วมโครงการวิจัย

การเข้าร่วมในโครงการวิจัยครั้งนี้เป็นไปโดยความสมัครใจ หากท่านไม่สมัครใจจะเข้าร่วมการศึกษาแล้ว ท่านสามารถถอนตัวได้ตลอดเวลา การขอลงมือออกจากโครงการวิจัยจะไม่มีผลต่อท่านแต่อย่างใด

หากท่านมีปัญหาหรือข้อสงสัยประการใด กรุณาติดต่อผู้วิจัย นายรัชภัพล สุระขันธุ์ ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถนนพระราม 4 เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร 10330 โทร 083-7983998 ซึ่งยินดีให้ข้อมูลแก่ท่านทุกประการ

การปกป้องรักษาข้อมูลความลับของอาสาสมัคร

ข้อมูลที่จะนำไปสู่การเปิดเผยตัวท่านและบุตรหรือผู้ที่อยู่ในความดูแลของท่าน จะได้รับการปกปิดและไม่เปิดเผยแก่สาธารณชน ในกรณีที่ผลการวิจัยได้รับการตีพิมพ์ ชื่อและที่อยู่ของท่านจะต้องได้รับการปกปิดอยู่เสมอ โดยจะใช้เฉพาะรหัสประจำโครงการวิจัยของท่าน จากการลงนามยินยอมของท่าน ผู้ทำวิจัยและผู้สนับสนุนการวิจัยสามารถเข้าไปตรวจสอบบันทึกข้อมูลจากแบบสอบถามของท่านได้แม้จะสิ้นสุดโครงการวิจัยแล้วก็ตาม หากท่านต้องการยกเลิกการให้สิทธิ์ดังกล่าวท่านสามารถแจ้งหรือเขียนบันทึกขอยกเลิกการให้คำยินยอม โดยส่งไปที่ นายรัชภัพล สุระขันธุ์ ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถนนพระราม 4 เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร 10330

หากท่านขอยกเลิกการให้คำยินยอมหลังจากที่ท่านได้เข้าร่วมโครงการวิจัยแล้ว ข้อมูลส่วนตัวของท่านและบุตรหรือผู้ที่อยู่ในความดูแลของท่านจะไม่ถูกบันทึกเพิ่มเติม อย่างไรก็ตามข้อมูลอื่น ๆ ของท่านและบุตรหรือผู้ที่อยู่ในความดูแลของท่าน อาจถูกนำมาใช้เพื่อประเมินผลการวิจัย และท่านจะไม่สามารถกลับมาเข้าร่วมในโครงการครั้งนี้ได้อีก ทั้งนี้เนื่องจากข้อมูลของท่านและบุตรหรือผู้ที่อยู่ในความดูแลของท่านที่จำเป็นสำหรับการใช้เพื่อการวิจัยไม่ได้ถูกบันทึก

การยกเลิกการให้ความยินยอม

หากท่านต้องการยกเลิกการให้ความยินยอมดังกล่าว ท่านสามารถแจ้ง หรือเขียนบันทึกขอยกเลิกการให้คำยินยอม โดยส่งไปที่นายรัชภัพล สุระขันธุ์ ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถนนพระราม 4 เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร 10330

หากท่านขอยกเลิกการให้คำยินยอมหลังจากที่ท่านได้เข้าร่วมโครงการวิจัยแล้ว ข้อมูลส่วนตัวของท่านและบุตรหรือผู้ที่อยู่ในความดูแลของท่านจะไม่ถูกบันทึกเพิ่มเติม อย่างไรก็ตามข้อมูลอื่น ๆ ของท่านและบุตรหรือผู้ที่อยู่ในความดูแลของท่าน อาจถูกนำมาใช้เพื่อประเมินผลการวิจัย และท่านจะไม่สามารถกลับมาเข้าร่วมในโครงการนี้ได้อีก ทั้งนี้เนื่องจากข้อมูลของท่านและบุตรหรือผู้ที่อยู่ในความดูแลของท่านที่จำเป็นสำหรับการใช้เพื่อการวิจัยไม่ได้ถูกบันทึก

	คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย	เอกสารชี้แจงข้อมูลคำอธิบายสำหรับ	AF 09-04/5.0
	คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	ผู้ปกครอง/ผู้แทนโดยชอบธรรม	หน้า 4/4

สิทธิของผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัย

ในฐานะที่ท่านเป็นผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัย ท่านจะมีสิทธิในการตัดสินใจดังต่อไปนี้

1. ท่านจะได้รับทราบถึงลักษณะและวัตถุประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้
2. ท่านจะได้รับการอธิบายเกี่ยวกับระเบียบวิธีการของการวิจัยที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้
3. ท่านจะได้รับการอธิบายถึงความเสี่ยงที่จะได้รับจากการวิจัย
4. ท่านจะได้รับการอธิบายถึงประโยชน์ที่ท่านอาจจะได้รับจากการวิจัย
5. ท่านจะได้ซักถามเกี่ยวกับงานวิจัยหรือขั้นตอนที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย
6. ท่านจะได้รับทราบว่าการยินยอมเข้าร่วมในโครงการวิจัยนี้ ท่านสามารถถอนตัวจากโครงการเมื่อไรก็ได้ โดยผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัยสามารถถอนตัวจากโครงการโดยไม่ได้รับผลกระทบใด ๆ ทั้งสิ้น
7. ท่านจะได้รับเอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัยและสำเนาเอกสารใบยินยอมที่มีทั้งลายเซ็นและวันที่
8. ท่านมีสิทธิในการตัดสินใจว่าจะเข้าร่วมในโครงการวิจัยหรือไม่ก็ได้ โดยปราศจากการใช้อิทธิพลบังคับข่มขู่ หรือการหลอกลวง

หากท่านไม่ได้รับการปฏิบัติตามที่ปรากฏในเอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมในการวิจัย ท่านสามารถร้องเรียนได้ที่ คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตึกอำนวยการ ชั้น 3 โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ ถนนพระราม 4 ปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทรศัพท์ 0-2256-4493 ในเวลาราชการ อีเมล researchaffairs@gmail.com

การลงนามในเอกสารให้ความยินยอม ไม่ได้หมายความว่าท่านได้ละสิทธิทางกฎหมายตามปกติที่ท่านพึงมี

ขอขอบคุณในการให้ความร่วมมือของท่านมา ณ ที่นี้

(นายรัชพล สุระพันธ์)
 นิสิตปริญญาโท สาขาสุขภาพจิต
 ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

	คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	เอกสารชี้แจงข้อมูลคำอธิบายสำหรับ ผู้ปกครอง/ผู้แทนโดยชอบธรรม	AF 09-04/5.0 หน้า 5/4
---	--	--	--------------------------

ภาควิชาจิตเวชศาสตร์
โทร/โทรสาร 02-259-4298, 02-256-4346

	คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย	เอกสารแสดงความยินยอมเข้าร่วม	AF 09-05/5.0
	คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	โครงการสำหรับอาสาสมัคร	หน้า 1/2

การวิจัยเรื่อง ความชุกและรูปแบบการเผชิญปัญหาต่อการถูกรังแกและรังแกในโรงเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เขตอำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี

วันที่ให้คำยินยอม วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ข้าพเจ้า นาย/นาง/นางสาว.....

ที่อยู่.....

ได้อ่านรายละเอียดจากเอกสารข้อมูลสำหรับผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยวิจัยที่แนบมาฉบับวันที่.....

และข้าพเจ้ายินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัยโดยสมัครใจ

ข้าพเจ้าได้รับสำเนาเอกสารแสดงความยินยอมเข้าร่วมในโครงการวิจัยที่ข้าพเจ้าได้ลงนาม และ วันที่ พร้อมด้วยเอกสารข้อมูลสำหรับผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย ทั้งนี้ก่อนที่จะลงนามในใบยินยอมให้ทำการวิจัยนี้ ข้าพเจ้าได้รับการอธิบายจากผู้วิจัยถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย ระยะเวลาของการทำวิจัย วิธีการวิจัย ความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นจากการเข้าร่วมการวิจัย รวมทั้งประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นจากการวิจัยอย่างละเอียด ข้าพเจ้ามีเวลาและโอกาสเพียงพอในการซักถามข้อสงสัยจนมีความเข้าใจอย่างดีแล้ว โดยผู้วิจัยได้ตอบคำถามต่าง ๆ ด้วยความเต็มใจไม่ปิดบังซ่อนเร้นจนข้าพเจ้าพอใจ

ข้าพเจ้ารับทราบจากผู้วิจัยว่า ข้าพเจ้ามีสิทธิที่จะบอกเลิกเข้าร่วมโครงการวิจัยเมื่อใดก็ได้ โดยไม่จำเป็นต้องแจ้งเหตุผล และการบอกเลิกการเข้าร่วมการวิจัยนี้ จะไม่มีผลต่อการรักษาโรคหรือสิทธิอื่น ๆ ที่ข้าพเจ้าจะพึงได้รับต่อไป

ผู้วิจัยรับรองว่าจะเก็บข้อมูลส่วนตัวของข้าพเจ้าและบุตรหรือผู้ที่อยู่ในความดูแลของข้าพเจ้าเป็นความลับ และจะเปิดเผยได้เฉพาะเมื่อได้รับการยินยอมจากข้าพเจ้าเท่านั้น อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน อาจได้รับอนุญาตให้เข้ามาตรวจสอบและประมวลผลข้อมูลของข้าพเจ้าและบุตรหรือผู้ที่อยู่ในความดูแลของข้าพเจ้า ทั้งนี้ต้องกระทำไปเพื่อตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลเท่านั้น โดยการตกลงที่จะเข้าร่วมการศึกษานี้ข้าพเจ้าได้ให้คำยินยอมที่จะให้มีการตรวจสอบข้อมูลประวัติในแบบสอบถามของข้าพเจ้าและบุตรหรือผู้ที่อยู่ในความดูแลของข้าพเจ้าได้

ผู้วิจัยรับรองว่าจะไม่มีการเก็บข้อมูลใด ๆ เพิ่มเติม หลังจากที่ข้าพเจ้าขอยกเลิกการเข้าร่วมโครงการวิจัยและต้องการให้ทำลายเอกสารทั้งหมดที่สามารถสืบค้นถึงตัวข้าพเจ้าและบุตรหรือผู้ที่อยู่ในความดูแลของข้าพเจ้าได้

ข้าพเจ้าเข้าใจว่า ข้าพเจ้ามีสิทธิที่จะตรวจสอบหรือแก้ไขข้อมูลส่วนตัวของข้าพเจ้าและบุตรหรือผู้ที่อยู่ในความดูแลของข้าพเจ้า และสามารถยกเลิกการให้สิทธิในการใช้ข้อมูลส่วนตัวของข้าพเจ้าและบุตรหรือผู้ที่อยู่ในความดูแลของข้าพเจ้าได้ โดยต้องแจ้งให้ผู้วิจัยรับทราบ

ข้าพเจ้าได้ตระหนักว่าข้อมูลในการวิจัยรวมถึงข้อมูลทางการแพทย์ของข้าพเจ้าและบุตรหรือผู้ที่อยู่ในความดูแลของข้าพเจ้าที่ไม่มีการเปิดเผยชื่อ จะผ่านกระบวนการต่าง ๆ เช่น การเก็บข้อมูล การบันทึกข้อมูลในแบบบันทึกและในคอมพิวเตอร์ การตรวจสอบ การวิเคราะห์ และการรายงานข้อมูล เพื่อวัตถุประสงค์ทางวิชาการ รวมทั้งการใช้ข้อมูลทางการแพทย์ในอนาคต เท่านั้น

ข้าพเจ้าได้อ่านข้อความข้างต้นและมีความเข้าใจดีทุกประการแล้ว ยินดีเข้าร่วมในการวิจัยด้วยความเต็มใจ จึงได้ลงนามในเอกสารแสดงความยินยอมนี้

	คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย	เอกสารแสดงความยินยอมเข้าร่วม	AF 09-05/5.0
	คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	โครงการสำหรับอาสาสมัคร	หน้า 2/2

.....ลงนามผู้ให้ความยินยอม
 (.....) ชื่อผู้ยินยอมตัวบรรจง
 วันที่เดือน.....พ.ศ.....

ข้าพเจ้าได้อธิบายถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีการวิจัย ความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นจากการวิจัย รวมทั้งประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นจากการวิจัยอย่างละเอียด ให้ผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัยตามนามข้างต้นได้ทราบและมีความเข้าใจดีแล้ว พร้อมลงนามลงในเอกสารแสดงความยินยอมด้วยความเต็มใจ

.....ลงนามผู้ทำวิจัย
 (นายรัชพล สุระชินธ์) ชื่อผู้ทำวิจัย ตัวบรรจง
 วันที่เดือน.....พ.ศ.....

.....ลงนามพยาน
 (.....) ชื่อพยาน ตัวบรรจง
 วันที่เดือน.....พ.ศ.....

ภาคผนวก ข.
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

แบบสอบถามสำหรับนักเรียน

กรุณาใส่เครื่องหมาย ✓ ในช่องคำตอบทุกให้ครบที่ตรงกับนักเรียนให้ครบทุกข้อ

1. ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่	☐ 1	☐ 2	☐ 3
2. อายุ _____ ปี			
3. เพศ	☐ 1ชาย	☐ 2หญิง	
4.เกรดเฉลี่ยเทอมล่าสุด			
	☐ 1น้อยกว่า2.00	☐ 22.01-2.50	☐ 32.51-3.00
	☐ 43.01-3.50	☐ 5มากกว่า 3.51	
5.ศาสนา	☐ 1พุทธ	☐ 2คริสต์	☐ 3อิสลาม
	☐ 4อื่นๆ_____		
6.โรคประจำตัวของฉัน	☐ 1ไม่มี		
	☐ 2มี	โปรดระบุ_____	

ขอความร่วมมือรบกวนตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อ ตามความเป็นจริง

ข้อมูลการตอบของนักเรียนจะถูกเก็บไว้เป็นความลับ

มาเข้าใจคำว่า “รังแกกัน” ก่อนที่จะทำแบบสอบถาม

การรังแกเป็นการแสดงออกหรือการกระทำในลักษณะที่ทำให้ผู้อื่นได้รับผลกระทบรู้สึกไม่สบายกาย ไม่สบายใจ ทำให้บาดเจ็บทางร่างกายหรือเจ็บใจ

แม้เราอยู่ในโรงเรียนเองก็สามารถพบการรังแกกันได้ ตัวอย่างเช่น การชู้, คุกคาม, ทูตตี, ล้อเลียนด้วยคำพูด, การเขียนข้อความเพื่อตั้งใจทำให้ผู้อื่นเสียหาย หรือแม้แต่การกีดกันไม่ให้เพื่อนเล่นด้วย ซึ่งบางการกระทำเราเองก็ไม่นึกคิดว่าเป็นการรังแก

แต่หากเป็นเพียงหยอกล้อกันเล่นนิตหน่อยเพื่อความสนุกและลักษณะที่เป็นมิตร แบบนี้เราไม่ถือว่าเป็นการรังแก

หากเข้าใจความหมายของการรังแก/ไม่รังแกแล้ว เริ่มทำแบบสอบถามได้

ตอนที่ 1 กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องคำตอบที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด

1.		☐ ใน 2-3 เดือนมานี้ ฉันไม่เคยถูกรังแกที่โรงเรียนเลย ☐ เคยเกิดขึ้น 1-2 ครั้งเท่านั้น ☐ เกิดขึ้นเดือนละ 2-3 ครั้ง ☐ สัปดาห์ละครั้ง ☐ สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง
----	--	---

เธอเคยถูกรังแกที่โรงเรียนใน 2-3 เดือนที่ผ่านมา นี้ โดยวิธีต่าง ๆ ดังต่อไปนี้หรือไม่?

โปรดตอบคำถามทุกข้อ

2.		☐ ใน 2-3 เดือนที่ผ่านมา ฉันไม่เคยเกิดขึ้นกับฉันเลย ☐ เคยเกิดขึ้น 1-2 ครั้งเท่านั้น ☐ เกิดขึ้นเดือนละ 2-3 ครั้ง ☐ สัปดาห์ละครั้ง ☐ สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง
----	--	--

3.	มีเพื่อนบางคนที่ไม่ชวนให้ฉันเล่นหรือทำกิจกรรมด้วย ไม่ยอมให้เข้ากลุ่มเพื่อน หรือแกล้งฉัน ไม่สนใจฉันเลย	☐ ใน 2-3 เดือนที่ผ่านมา ฉันไม่เคยเกิดขึ้นกับฉันเลย ☐ เคยเกิดขึ้น 1-2 ครั้งเท่านั้น ☐ เกิดขึ้นเดือนละ 2-3 ครั้ง ☐ สัปดาห์ละครั้ง ☐ สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง
----	---	--

4.		☐ ใน 2-3 เดือนที่ผ่านมา มีไม่เคยเกิดขึ้นกับฉันเลย ☐ เคยเกิดขึ้น 1-2 ครั้งเท่านั้น ☐ เกิดขึ้นเดือนละ 2-3 ครั้ง ☐ สัปดาห์ละครั้ง ☐ สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง
----	--	---

เคยถูกรังแกที่โรงเรียนใน 2-3 เดือนที่ผ่านมา โดยวิธีต่าง ๆ ดังต่อไปนี้หรือไม่?

โปรดตอบคำถามทุกข้อ

5.		☐ ใน 2-3 เดือนที่ผ่านมา มีไม่เคยเกิดขึ้นกับฉันเลย ☐ เคยเกิดขึ้น 1-2 ครั้งเท่านั้น ☐ เกิดขึ้นเดือนละ 2-3 ครั้ง ☐ สัปดาห์ละครั้ง ☐ สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง
6.		☐ ใน 2-3 เดือนที่ผ่านมา มีไม่เคยเกิดขึ้นกับฉันเลย ☐ เคยเกิดขึ้น 1-2 ครั้งเท่านั้น ☐ เกิดขึ้นเดือนละ 2-3 ครั้ง ☐ สัปดาห์ละครั้ง ☐ สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง
7.	ฉันเคยถูกข่มขู่หรือบังคับให้ทำสิ่งที่ไม่อยากทำ	☐ ใน 2-3 เดือนที่ผ่านมา มีไม่เคยเกิดขึ้นกับฉันเลย ☐ เคยเกิดขึ้น 1-2 ครั้งเท่านั้น ☐ เกิดขึ้นเดือนละ 2-3 ครั้ง ☐ สัปดาห์ละครั้ง ☐ สัปดาห์ละหลายครั้ง
8.		☐ ใน 2-3 เดือนที่ผ่านมา มีไม่เคยเกิดขึ้นกับฉันเลย ☐ เคยเกิดขึ้น 1-2 ครั้งเท่านั้น ☐ เกิดขึ้นเดือนละ 2-3 ครั้ง ☐ สัปดาห์ละครั้ง ☐ สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง
9.		☐ ใน 2-3 เดือนที่ผ่านมา มีไม่เคยเกิดขึ้นกับฉันเลย ☐ เคยเกิดขึ้น 1-2 ครั้งเท่านั้น ☐ เกิดขึ้นเดือนละ 2-3 ครั้ง ☐ สัปดาห์ละครั้ง ☐ สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง

10.		☐ ใน 2-3 เดือนที่ผ่านมา มีไม่เคยเกิดขึ้นกับฉันเลย ☐ เคยเกิดขึ้น 1-2 ครั้งเท่านั้น ☐ เคยเกิดขึ้นเดือนละ 2-3 ครั้ง ☐ เคยเกิดขึ้นสัปดาห์ละครั้ง ☐ เคยเกิดขึ้นสัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง
-----	--	--

	ถ้าตอบว่า “เคย” โปรดบอกว่าเคยดูการ์ตูนโดยวิธีไหน: _____
--	--

ใน 2-3 เดือนที่ผ่านมา เธอเคยรังแกเพื่อน ๆ ที่โรงเรียนโดยวิธีต่อไปนี้บ้างไหม?

โปรดตอบทุกคำถาม

11.		☐ ใน 2-3 เดือนมานี้ฉันยังไม่เคยรังแกเพื่อนคนอื่น ๆ เลย ☐ เคยทำแค่ 1-2 ครั้งเท่านั้น ☐ เคยทำเดือนละ 2-3 ครั้ง ☐ เคยทำสัปดาห์ละครั้ง ☐ เคยทำสัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง
12.		☐ ใน 2-3 เดือนมานี้ฉันยังไม่เคยทำแบบนั้นกับเพื่อนคนไหน ☐ เคยทำแค่ 1-2 ครั้งเท่านั้น ☐ เคยทำเดือนละ 2-3 ครั้ง ☐ เคยทำสัปดาห์ละครั้ง ☐ เคยทำสัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง
13.		☐ ใน 2-3 เดือนมานี้ฉันยังไม่เคยทำแบบนั้นกับเพื่อนคนไหน ☐ เคยทำแค่ 1-2 ครั้งเท่านั้น ☐ เคยทำเดือนละ 2-3 ครั้ง ☐ เคยทำสัปดาห์ละครั้ง ☐ เคยทำสัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง
14.		☐ ใน 2-3 เดือนมานี้ฉันยังไม่เคยทำแบบนั้นกับเพื่อนคนไหน ☐ เคยทำแค่ 1-2 ครั้งเท่านั้น ☐ เคยทำเดือนละ 2-3 ครั้ง ☐ เคยทำสัปดาห์ละครั้ง ☐ เคยทำสัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง
15.	ฉันเคยสร้างเรื่องโกหก หรือปล่อยข่าวลือในทางไม่ดีเกี่ยวกับตัวเอง และพยายามทำให้คนอื่น ๆ ไม่ชอบเขา	☐ ใน 2-3 เดือนมานี้ฉันยังไม่เคยทำแบบนั้นกับเพื่อนคนไหน ☐ เคยทำแค่ 1-2 ครั้งเท่านั้น ☐ เคยทำเดือนละ 2-3 ครั้ง ☐ เคยทำสัปดาห์ละครั้ง ☐ เคยทำสัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง
16.		☐ ใน 2-3 เดือนมานี้ฉันยังไม่เคยทำแบบนั้นกับเพื่อนคนไหน ☐ เคยทำแค่ 1-2 ครั้งเท่านั้น ☐ เคยทำเดือนละ 2-3 ครั้ง ☐ เคยทำสัปดาห์ละครั้ง ☐ เคยทำสัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง

17.		☐ ใน 2-3 เดือนมานี้ฉันยังไม่เคยทำแบบนี้กับเพื่อนคนไหน ☐ เคยทำแค่ 1-2 ครั้งเท่านั้น ☐ เคยทำเดือนละ 2-3 ครั้ง ☐ เคยทำสัปดาห์ละครั้ง ☐ เคยทำสัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง
18.		☐ ใน 2-3 เดือนมานี้ฉันยังไม่เคยทำแบบนี้กับเพื่อนคนไหน ☐ เคยทำแค่ 1-2 ครั้งเท่านั้น ☐ เคยทำเดือนละ 2-3 ครั้ง ☐ เคยทำสัปดาห์ละครั้ง ☐ เคยทำสัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง
19.		☐ ใน 2-3 เดือนมานี้ฉันยังไม่เคยทำแบบนี้กับเพื่อนคนไหน ☐ เคยทำแค่ 1-2 ครั้งเท่านั้น ☐ เคยทำเดือนละ 2-3 ครั้ง ☐ เคยทำสัปดาห์ละครั้ง ☐ เคยทำสัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง
20.		☐ ใน 2-3 เดือนมานี้ฉันยังไม่เคยทำแบบนี้กับเพื่อนคนไหน ☐ เคยทำแค่ 1-2 ครั้งเท่านั้น ☐ เคยทำเดือนละ 2-3 ครั้ง ☐ เคยทำสัปดาห์ละครั้ง ☐ เคยทำสัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง ถ้าตอบว่าเคย โปรดให้รายละเอียดว่าเคยทำอย่างไร: _____ _____

แบบวัดวิธีการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น

คำแนะนำ

เมื่อนักเรียนต้องเผชิญกับปัญหาหรือมีความวิตกกังวลเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ เช่น โรงเรียน การทำงาน ครอบครัว เพื่อน หรืออื่นๆ นักเรียนย่อมมีวิธีการต่างๆ หลากหลายวิธีที่ใช้ได้กับความกังวล หรือปัญหานั้นๆ ข้อความในข้อคำถามต่อไปนี้เป็นวิธีการต่างๆ ที่นักเรียนทำและรู้สึก เมื่อประสบกับปัญหาหรือความกังวล

ขอให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบวัดทีละข้อ แล้วตอบคำถามในแต่ละข้อ โดยพิจารณาว่านักเรียนกระทำสิ่งใดเพื่อจัดการกับปัญหาหรือความกังวลของนักเรียน พิจารณาคำตอบที่ตรงกับตัวนักเรียนมากที่สุด โดยใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง ที่แสดงลำดับความมาก น้อยของการกระทำนั้นๆ ไม่มีคำตอบใด “ถูก” หรือ “ผิด” เมื่ออ่านข้อความเสร็จขอให้นักเรียนตอบทันที ไม่ควรใช้เวลาคิดนาน เพียงแต่ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ตรงกับความรู้สึกหรือการกระทำของนักเรียนมากที่สุด

ขอให้เลือกคำตอบตามลำดับมากน้อย ดังนี้คือ

1. ไม่เคย	หมายถึง	โดยทั่วไปฉันจะไม่ทำอย่างนั้นเลย
2. เล็กน้อย	หมายถึง	โดยทั่วไปฉันจะทำอย่างนั้นบ้างเล็กน้อย
3. ปานกลาง	หมายถึง	โดยทั่วไปฉันจะทำอย่างนั้นในระดับปานกลาง
4. มาก	หมายถึง	โดยทั่วไปฉันจะทำอย่างนั้นเป็นส่วนมาก

ตัวอย่างในการตอบ

วิธีการเผชิญปัญหา	มาก 4	ปานกลาง 3	เล็กน้อย 2	ไม่เคย 1
ฉันพูดคุยกับคนอื่นเพื่อดูว่าเขาทำอะไร เมื่อเขามีปัญหา		✓		

เมื่อประสบปัญหาหรือมีความกังวลฉันมักจะ.....

ข้อที่	วิธีการเผชิญปัญหา	มาก 4	ปานกลาง 3	เล็กน้อย 2	ไม่เคย 1
1	จัดการแก้ไขที่สาเหตุของปัญหา				
2					
3	ขอคำปรึกษาจากผู้ที่มีความรู้ในเรื่องนั้นๆ				

ข้อที่	วิธีการเผชิญปัญหา	มาก 4	ปานกลาง 3	เล็กน้อย 2	ไม่เคย 1
4					
5					
6					
7					
8					
9					
10					
11					
12	ไม่สนใจกับปัญหาที่เกิดขึ้น				
13					
14					
15					
16					
17					
18					
19					
20					
21					
22					
23					
24					
25					
26					
27					
28					
29					
30					
31					
32					
33					

ข้อที่	วิธีการเผชิญปัญหา	มาก 4	ปานกลาง 3	เล็กน้อย 2	ไม่เคย 1
34					
35					
36					
37					
38					
39					
40					
41					
42					
43					
44					
45					
46					
47					
48					
49					
50					
51					
52					
53					
54					
55					
56					
57					
58					

ภาคผนวก ค.
การติดต่อขออนุญาตใช้เครื่องมือ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ศูนย์ประเมินทางจิตวิทยา คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบฟอร์มขอใช้มาตรฐานวัด

① เรียน คณบดี คณะจิตวิทยา,

ข้าพเจ้า นางรัชฎาพร สว่างจันทร์
 นิสิตนักศึกษา เลขประจำตัว 6074028530 ระดับการศึกษา ปริญญาตรี ปริญญาโท ปริญญาเอก
 คณะ แพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 อาจารย์ที่ปรึกษา อ.จ.วิมล เพ็ชรเน่งศิริรส ปรีถาวรรณิณี
 อาจารย์ คณะ.....มหาวิทยาลัย.....
 ผู้สนใจ หน่วยงาน.....
 ที่อยู่ปัจจุบัน เลขที่ 50 ถนน เพชรบุรี ซอย เพชรบุรี ตำบล/แขวง ทุ่งมหาเมฆ
 อำเภอ/เขต ราชเทวี จังหวัด กทม. รหัสไปรษณีย์ 10400
 โทรศัพท์ที่ติดต่อดี 093 799 3978 อีเมล ragpon1993@gmail.com
 มีความประสงค์จะขอใช้มาตรฐานวัด
 ชื่อมาตรฐาน แบบวัดการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น ชื่อผู้พัฒนามาตรวัด วิภากร รุ่งเรือง
 จากวิทยานิพนธ์/งานวิจัยเรื่อง ผลของกรปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิด ผังความคิด
 เป็นเชิงต่อ กลวิธี coping เป็นของนักเรียนมัธยมโรงเรียนสตรีศรีนครินทร์ ปีที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแต่
 ชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาของผู้พัฒนามาตรวัด (ในกรณีที่มาจากวิทยานิพนธ์ โปรดระบุชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ของผู้พัฒนา
 มาตรฐานวัด) ศุภพรพรรณ โดดทะยั้ง ปี พ.ศ. 2540
 วัตถุประสงค์ของการใช้งาน โครงการทางจิตวิทยา การวิจัย วิทยานิพนธ์
 การเรียนการสอน อื่น ๆ โปรดระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ จักเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

ลงนามผู้ขอใช้มาตรฐานวัด

วันที่ 1 / มิ.ย. / 2561

② อาจารย์ที่ปรึกษาของผู้ขอใช้มาตรฐาน
(ในกรณีที่ผู้ขอใช้มาตรฐานเป็นนิสิตนักศึกษา)

ลงนาม ว.จ.พญ. ศิริรส ปรีถาวรรณิณี
 วันที่ 1 / 6 / 2561

③ ศูนย์ประเมินทางจิตวิทยาตรวจสอบ

สมควรดำเนินการ
 ไม่สมควรดำเนินการ เพราะ.....
 ลงนาม ชารวิมล ดิษฐวิกษ์
 วันที่ 12 / มิ.ย. / 61

④ อาจารย์ที่ปรึกษาของผู้พัฒนามาตรวัด (ในกรณีที่เป็นวิทยานิพนธ์)
/ เจ้าของผลงาน (ในกรณีที่เป็นงานวิจัย)

อนุญาต
 ไม่อนุญาต เพราะ.....
 ลงนาม
 วันที่ 13 / มิ.ย. / 61

⑤ คณบดี คณะจิตวิทยา

อนุมัติ
 ไม่อนุมัติ
 ลงนาม
 วันที่ 13 / มิ.ย. / 61

สัญญาขอใช้มาตรวัดทางจิตวิทยา

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.2561.....

สัญญาฉบับนี้ทำขึ้น ณ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตั้งอยู่ที่อาคารบรมราชชนนีศรีศตพรรษ ชั้น 7 ถนนพญาไท แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่.....1..... เดือน.....มิถุนายน..... พ.ศ. 2561 ระหว่าง คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรนระพี สุทธิวรรณ ตำแหน่ง คณบดีคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งต่อไปในสัญญานี้จะเรียกว่า "ผู้อนุมัติให้ใช้มาตรวัด" ฝ่ายหนึ่งกับ (นาย/นาง/นางสาว).....รักไพล์ สุระนอ..... เลขประจำตัวนิต..... 6074028530 ระดับปริญญา.....โท..... คณะ.....แพทยศาสตร์..... มหาวิทยาลัย.....จุฬาลงกรณ์..... อาจารย์ที่ปรึกษา.....อานนท์ แพทย์หญิง ศศิธร ปรีชา วัฒนกุล..... เข้าศึกษาเมื่อปีการศึกษา..... 2560 สาขาวิชา.....สุขภาพจิต..... เลขประจำตัวประจำตัวประชาชน..... 1359900053929 ที่อยู่ปัจจุบัน..... 50..... หมู่..... ถนน เพชรบุรี ซอย 5..... แขวง/ตำบล..... ทุ่งพญาไท..... เขต/อำเภอ..... บางโพธิ์..... จังหวัด..... กทม..... รหัสไปรษณีย์..... 10400 หมายเลขโทรศัพท์..... 0837983998..... ซึ่งต่อไปในสัญญานี้ จะเรียกว่า "ผู้ขอใช้มาตรวัดทางจิตวิทยา" อีกฝ่ายหนึ่ง มีความประสงค์จะขอใช้มาตรวัด ชื่อมาตรวัด.....แบบวัดการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น (Adolescent Coping Scale) ชื่อผู้พัฒนามาตรวัด.....วิภา มิ่งเมือง..... จากวิทยานิพนธ์/งานวิจัยเรื่อง.....ผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิด ฝอการภาควิชา เป็นปัจจัยต่อความสำเร็จในการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาของผู้พัฒนามาตรวัด.....ศุภาพรณ โครตรวี..... ปี พ.ศ.2540 วัตถุประสงค์ของการใช้งาน โครงการทางจิตวิทยา การวิจัย วิทยานิพนธ์ การเรียนการสอน อื่น ๆ โปรดระบุ.....

ผู้ขอใช้มาตรวัดทางจิตวิทยายินยอมตามข้อตกลง ดังนี้

1. มาตรวัดทางจิตวิทยาเป็นลิขสิทธิ์ของคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. ผู้ขอใช้มาตรวัดทางจิตวิทยาได้รับต้นฉบับและ/หรือไฟล์ต้นฉบับของมาตรวัดและวิธีคิดคะแนน และยินดีปฏิบัติตาม

ข้อตกลงในสัญญา ดังนี้

- 2.1 ผู้ขอใช้มาตรวัดทางจิตวิทยาจะต้องนำมาตรวัดทางจิตวิทยานี้ไปใช้เพื่อประโยชน์ในการศึกษาวิจัยเท่านั้น
- 2.2 การอนุญาตให้ใช้มาตรวัดอนุญาตเฉพาะครั้งนี้นั้นที่ขอมา

2.3 ผู้ขอใช้มาตรการทางจิตวิทยาจะไม่เปิดเผยหรือนำมาตรการทางจิตวิทยาไปใช้ประโยชน์ต่อ ไม่ว่าจะนำไปใช้ประโยชน์ทางตรงหรือทางอ้อม เพื่อประโยชน์ของตนเองหรือผู้อื่น นำไปใช้ในเชิงพาณิชย์ หรือนำไปใช้เพื่อการอื่นใด ซึ่งข้อมูลหรือเอกสารใดๆ ไม่ว่าจะเป็นบันทึกหรือจัดเก็บในรูปแบบใด

2.4 ผู้ขอใช้มาตรการทางจิตวิทยาจะต้องระบุรายการอ้างอิงของมาตรการนี้ที่ได้รับอนุญาตจากคณะจิตวิทยาให้ถูกต้องในรายงานการวิจัยและ/หรือวิทยานิพนธ์ ตลอดจนการตีพิมพ์ผลงานลงในเอกสารใดๆ ที่นำมาตรการนี้ไปใช้ และส่งสำเนาหรือไฟล์ .pdf มาทางอีเมล โดยแจ้งให้ศูนย์ประเมินทางจิตวิทยา คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทราบเป็นลายลักษณ์อักษรทุกครั้ง

2.5 หลังจากนำมาตรการนี้ไปใช้ในการเก็บข้อมูลและรวบรวมข้อมูลสำหรับวิทยานิพนธ์และ/หรืองานวิจัยในครั้งนั้นเสร็จสิ้นแล้ว เพื่อให้คณะจิตวิทยามีข้อมูลเกี่ยวกับมาตรการที่นำไปใช้และไว้ใช้ประโยชน์ในการศึกษามาตรวัดนี้ต่อไป ผู้ขอใช้มาตรการทางจิตวิทยาจะต้องส่งรายงาน 1 เล่ม ในรูปแบบของไฟล์ word และรูปเล่ม 1 ฉบับ ที่ศูนย์ประเมินทางจิตวิทยา ประกอบด้วย

2.5.1 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างที่ได้นำมาตรการนี้ไปใช้

2.5.2 การหาคุณภาพของเครื่องมือ ความเที่ยงและความตรง (หากมี)

2.6 การอ้างอิงมาตรการทางจิตวิทยาในเล่ม ส่วนของภาคผนวก ไม่อนุญาตให้ผู้ขอใช้มาตรการทางจิตวิทยานำมาตรการฉบับเต็มไปใส่ในเล่มวิทยานิพนธ์และ/หรืองานวิจัย อนุญาตให้ใส่เพียงตัวอย่างเป็นข้อ ๆ ด้านละไม่เกิน 3 ข้อ

3. การระงับการขอใช้มาตรการทางจิตวิทยา จะระงับเมื่อ

3.1 ผู้ขอใช้มาตรการทางจิตวิทยาไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงในสัญญาฉบับนี้ ตามข้อ 1- ข้อ 3 โดยไม่เหตุอันสมควร และไม่แจ้งให้ศูนย์ประเมินทางจิตวิทยา คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทราบเป็นลายลักษณ์อักษร

3.2 คณะกรรมการบริหารศูนย์ประเมินทางจิตวิทยาพิจารณาเห็นสมควรให้ระงับ

4. คณะจะไม่รับผิดชอบการละเมิดลิขสิทธิ์ทางปัญญา และคณะจะดำเนินการตามกฎหมายต่อไปจนถึงที่สุด

สัญญาฉบับนี้ทำขึ้นเป็น 3 ฉบับ มีข้อความตรงกันทุกประการ ต้นฉบับเก็บที่ผู้ขอใช้มาตราวัดทางจิตวิทยา คู่ฉบับ 1 ฉบับ เก็บที่ศูนย์ประเมินทางจิตวิทยา คู่ฉบับอีก 1 ฉบับ ให้อาจารย์ที่ปรึกษาของนิสิต/นักศึกษา

ข้าพเจ้าได้รับทราบข้อความข้างต้นโดยตลอดแล้ว และยินดีจะปฏิบัติตามทุกประการ หากข้าพเจ้าไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงที่ให้ไว้ ข้าพเจ้ายินดีให้คณะจิตวิทยาดำเนินการระงับการอนุญาตให้ใช้มาตราวัดทางจิตวิทยาได้

ลงนาม ผู้ขอใช้มาตราวัด
(นางนงกมล สู่ระพันธ์)
วันที่ 1 เดือน ส.ย. พ.ศ. 2561

ลงนาม
อาจารย์ที่ปรึกษาของผู้ใช้มาตราวัด
(.....อ.พญ. ปิณฑิลา ปิณฑิลา.....)
วันที่ 1 เดือน ส.ย. พ.ศ. 2561
(กรณีนำไปใช้ในวิทยานิพนธ์)

ลงนาม คณบดี
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรประไพ สุทธิวรรณ)
วันที่ 13 เดือน ส.ย. พ.ศ. 2561

หลักฐานการขออนุญาตใช้ The revised Olweus bully/victim questionnaire ฉบับภาษาไทย

รักมัทนา ธรรมชัย <raggon1595@gmail.com>
ถึง Sombat Tapanya
เรียนคุณอมิตี
สวัสดีค่ะคุณอมิตี ผมชื่อรักมัทนา ธรรมชัย มีหนังสือ สาขาสุขภาพจิต คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เข้าใจดีเกี่ยวกับแบบสอบถาม The revised Olweus bully/victim questionnaire ฉบับภาษาไทย (ฉบับแก้ไข) ที่คุณได้เป็น
การแนะนำหรือส่งให้ข้าพเจ้าพอดี หากคุณสะดวกก็ยินดี ผมจะขอส่งแบบสอบถามฉบับแก้ไขให้สำหรับของโรงเรียนของคุณบ้าง
ขอขอบคุณมากครับ
รักมัทนา ธรรมชัย 0857563208

Sombat Tapanya <sombat.tapanya@gmail.com>
ถึง รักมัทนา
เรียน รักมัทนา
ผมยินดีส่งแบบสอบถามฉบับแก้ไขให้โรงเรียนของคุณบ้าง แต่ขอให้คุณส่งรายชื่อโรงเรียนของคุณมาให้ก่อน จะได้ติดต่อประสานงานกับคุณ
อมิตี

Sombat Tapanya <sombat.tapanya@gmail.com>
ถึง คุณอมิตี
คุณรักมัทนาครับ
ผมขอเรียนคุณรักมัทนา หรือคุณอานี เนื่องจากคุณแจ้งว่าโรงเรียนของคุณ
ขอส่งแบบสอบถามฉบับแก้ไขให้โรงเรียนของคุณบ้าง ส่วนนี้คือการแก้ไขแบบสอบถาม จะอยู่ในหัวข้อที่แนบมาด้วย
แบบสอบถามชื่อ The Olweus Bully/victim questionnaire ฉบับแก้ไข มีทั้งแบบสอบถามสำหรับผู้เรียน (ผู้เรียน) และแบบสอบถามสำหรับผู้ปกครอง (ผู้ปกครอง) ซึ่งแบบสอบถามฉบับแก้ไขนี้ (ฉบับแก้ไข) ของผมทำขึ้น
ตามคำแนะนำของคุณอมิตี และผมได้ปรึกษากับคุณอมิตีแล้ว และจะส่งแบบสอบถามฉบับแก้ไขให้คุณอานี และคุณรักมัทนา (เพราะคุณอานีเป็นผู้ประสานงาน) ของ
โรงเรียนของคุณบ้าง
หากมีข้อสงสัยสามารถติดต่อคุณอมิตีได้
อมิตี

ภาคผนวก ง.
เอกสารรับรองโครงการวิจัย
คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

COA No. 666/2018

IRB No. 383/61

INSTITUTIONAL REVIEW BOARD

Faculty of Medicine, Chulalongkorn University

1873 Rama 4 Road, Patumwan, Bangkok 10330, Thailand, Tel 662-256-4493

Certificate of Approval

The Institutional Review Board of the Faculty of Medicine, Chulalongkorn University, Bangkok, Thailand, has approved the following study which is to be carried out in compliance with the International guidelines for human research protection as Declaration of Helsinki, The Belmont Report, CIOMS Guideline and International Conference on Harmonization in Good Clinical Practice (ICH-GCP)

Study Title : PREVALENCE AND COPING STYLES OF VICTIMIZATION AND BULLYING AMONG MIDDLE SCHOOL STUDENTS IN MUANG, UBON RATCHATHANI.

Study Code : -

Principal Investigator : Mr. Ragpon Surakan

Affiliation of PI : Department of Psychiatry,
Faculty of Medicine, Chulalongkorn University.

Review Method : Expedited

Continuing Report : At least once annually or submit the final report if finished.

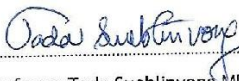
Document Reviewed :

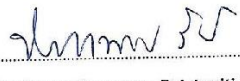
1. Research Proposal Version 2.0 Date 5 June 2018
2. Protocol Synopsis Version 2.0 Date 5 June 2018
3. Information sheet for legal representative/parents Version 2.0 Date 5 June 2018
4. Informed consent to participate legal representative Version 2.0 Date 5 June 2018
5. Student Questionnaire Version 1.0 Date 27 April 2018

Approval granted is subject to the following conditions: (see back of this Certificate)

6. Curriculum Vitae and GCP Training
- Mr. Ragpon Surakan
 - Sasithom Precchawutidech, M.D.

Signature:
(Emeritus Professor Tada Sueblinwong MD)
Chairperson
The Institutional Review Board

Signature:
(Assistant Professor Prapapan Rajatapiti MD, PhD)
Member and Secretary
The Institutional Review Board

Date of Approval : July 16, 2018
Approval Expire Date : July 15, 2019

Approval granted is subject to the following conditions: (see back of this Certificate)

COA No. 666/2018

IRB No. 383/61

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย
คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1873 ถ.พระราม 4 เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทร. 0-2256-4493

เอกสารรับรองโครงการวิจัย

คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ดำเนินการให้การรับรองโครงการวิจัยตามแนวทางหลักจริยธรรมการวิจัยในคนที่เป็นมาตรฐานสากลได้แก่ Declaration of Helsinki, The Belmont Report, CIOMS Guideline และ International Conference on Harmonization in Good Clinical Practice หรือ ICH-GCP

ชื่อโครงการ	: ความชุกและรูปแบบการเผชิญปัญหาต่อการถูกรังแกและรังแกในโรงเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เขตอำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี
เลขที่โครงการวิจัย	: -
ผู้วิจัยหลัก	: นายรัชชพล สุวะชน์
สังกัดหน่วยงาน	: ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
วิธีทบทวน	: แบบเร่งด่วน
รายงานความก้าวหน้า	: ส่งรายงานความก้าวหน้าอย่างน้อย 1 ครั้ง/ปี หรือส่งรายงานฉบับสมบูรณ์หากดำเนินโครงการเสร็จสิ้นก่อน 1 ปี

เอกสารรับรอง

1. โครงร่างการวิจัย Version 2.0 Date 5 June 2018
2. โครงการวิจัยฉบับย่อ Version 2.0 Date 5 June 2018
3. เอกสารชี้แจงข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้แทนโดยชอบธรรม/ผู้ปกครอง Version 2.0 Date 5 June 2018
4. เอกสารแสดงความยินยอมเข้าร่วมโครงการสำหรับผู้แทนโดยชอบธรรม Version 2.0 Date 5 June 2018
5. แบบสอบถามสำหรับนักเรียน Version 1.0 Date 27 April 2018

ทั้งนี้ การรับรองนี้มีเงื่อนไขดังที่ระบุไว้ด้านหลังทุกข้อ (ดูด้านหลังของเอกสารรับรองโครงการวิจัย)

ภาคผนวก ฉ.

เอกสารระดับต้นฉบับเพื่อพิจารณาลงพิมพ์ลงในวารสารการวัดผลการศึกษา
สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

กองบรรณาธิการวารสารการวัดผลการศึกษา
สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

29 เมษายน 2562

เรื่อง ตอบรับการตีพิมพ์บทความ

เรียน คุณรัชพล สุระขันธุ์

ตามที่ท่านได้ส่งบทความเรื่อง ความชุกและรูปแบบการเผชิญปัญหาต่อการถูกรังแกและรังแก
ในโรงเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เขตอำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี เพื่อตีพิมพ์ใน
วารสารการวัดผลการศึกษา สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (วารสาร
ฉบับนี้ มีชื่อปรากฏในฐานะข้อมูลของศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย TCI กลุ่ม 2) นั้น

กองบรรณาธิการได้พิจารณาและเห็นว่ามีความค่าต่อการเผยแพร่ จึงได้คัดเลือกให้ตีพิมพ์ใน
วารสารการวัดผลการศึกษา ปีที่ 36 ฉบับที่ 100 เดือน กรกฎาคม-ธันวาคม 2562

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และขอบคุณที่ให้ความร่วมมือในการนำเสนอบทความที่มีคุณภาพ
ต่อวงวิชาการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

ลงนาม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อังศรา ประเสริฐสิน)

ตำแหน่ง บรรณาธิการวารสารการวัดผลการศึกษา

บรรณาธิการ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อังศรา ประเสริฐสิน
โทรศัพท์ 081-554-6241 E-mail: ubib_p@hotmail.com

บรรณานุกรม

1. Olweus D. Hackkycklingar och översittare [Bullies and whipping boys]. Kungälv, Sweden: Almqvist & Wiksell. 1973.
2. Vaillancourt T, Trinh V, McDougall P, Duku E, Cunningham L, Cunningham C, et al. Optimizing population screening of bullying in school-aged children. *Journal of School Violence*. 2010;9(3):233-50.
3. ชุตินาถ ศักรินทร์กุล และอลิสา วัชรสินธุ์. ความชุกและปัจจัยด้านจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับการข่มเหงรังแกในเด็กนักเรียนมัธยมต้น เขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่. *ว.สมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย*. 2556;59(3):221-30.
4. ธิดารัตน์, สิริรัตดา และ จิตวี. กลยุทธ์ในการแก้ปัญหาการถูกรังแกของเด็กนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย. *ว.สมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย*. 2558;60(4):275-86.
5. Kodish T, Herres J, Shearer A, Atte T, Fein J, Diamond G. Bullying, depression, and suicide risk in a pediatric primary care sample. *Crisis*. 2016.
6. ศุภรัตน์ เอกอัครวิน และ จอมสุรางค์ โพธิสัตย์. ความชุกของประสบการณ์รังแกและโรคร่วมจิตเวชในนักเรียนไทย. *ว.สุขภาพจิตแห่งประเทศไทย*. 2560;25(2):96-106.
7. Bijttebier P, Vertommen H. Coping with peer arguments in school-age children with bully/victim problems. *British Journal of Educational Psychology*. 1998;68(3):387-94.
8. วิณา มิ่งเมือง. ผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิด พิจารณาความเป็นจริงต่อกลวิธีการเผชิญปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.; 2540.
9. Frydenberg E. Adolescent coping: Theoretical and research perspectives: Psychology Press; 1997.
10. Khan A, Hamdan AR, Ahmad R, Mustaffa MS, Mahalle S. Problem-solving coping and social support as mediators of academic stress and suicidal ideation among Malaysian and Indian adolescents. *Community mental health journal*. 2016;52(2):245-50.
11. Consoli A, Cohen D, Bodeau N, Guile J-M, Mirkovic B, Knafo A, et al. Risk and protective factors for suicidality at 6-month follow-up in adolescent inpatients who

attempted suicide: an exploratory model. Canadian journal of psychiatry Revue canadienne de psychiatrie. 2015;60(2 Suppl 1):S27.

12. สมบัติ ตาปัญญา. รายงานการสำรวจปัญหาการรังแกกันของนักเรียน,. เชียงใหม่: คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่; 2549.

13. ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 : เฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในโอกาสพระราชพิธีมหามงคลพระชนมพรรษา 7 รอบ 4 ธันวาคม 2554. 2554.

14. เกษตรชัย และหิม. ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการรังแกของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในจังหวัดสงขลา. Srinakharinwirot Research and Development. 2558;6(12):14-30.

15. Besag VE. Bullies and victims in schools. A guide to understanding and management. 1989.

16. Andershed H, Kerr M, Stattin H. Bullying in school and violence on the streets: Are the same people involved? Journal of Scandinavian Studies in Criminology and Crime Prevention. 2001;2(1):31-49.

17. Rivers I, Smith PK. Types of bullying behaviour and their correlates. Aggressive behavior. 1994;20(5):359-68.

18. Beale AV. " Bullybusters": Using drama to empower students to take a stand against bullying behavior. Professional School Counseling. 2001;4(4):300.

19. Crick NR, Grotpeter JK. Relational aggression, gender, and social-psychological adjustment. Child development. 1995;66(3):710-22.

20. Huang Y-y, Chou C. An analysis of multiple factors of cyberbullying among junior high school students in Taiwan. Computers in Human Behavior. 2010;26(6):1581-90.

21. Schreier A, Wolke D, Thomas K, Horwood J, Hollis C, Gunnell D, et al. Prospective study of peer victimization in childhood and psychotic symptoms in a nonclinical population at age 12 years. Archives of general psychiatry. 2009;66(5):527-36.

22. Menesini E, Salmivalli C. Bullying in schools: the state of knowledge and effective interventions. Psychology, health & medicine. 2017;22(sup1):240-53.

23. Pozzoli T, Gini G, Vieno A. The role of individual correlates and class norms in

defending and passive bystanding behavior in bullying: A multilevel analysis. *Child development*. 2012;83(6):1917-31.

24. Chesson R. Bullying: the need for an interagency response: Bullying is a social as well as an individual problem. British Medical Journal Publishing Group; 1999.

25. Kristensen SM, Smith PK. The use of coping strategies by Danish children classed as bullies, victims, bully/victims, and not involved, in response to different (hypothetical) types of bullying. *Scandinavian Journal of Psychology*. 2003;44(5):479-88.

26. Pearlin LI, Schooler C. The structure of coping. *Journal of health and social behavior*. 1978:2-21.

27. Lazarus RS, Folkman S. Coping and adaptation. *The handbook of behavioral medicine*. 1984;282325.

28. Causey DL, Dubow EF. Development of a self-report coping measure for elementary school children. *Journal of Clinical Child and Adolescent Psychology*. 1992;21(1):47-59.

29. Frydenberg E, Lewis R. Boys play sport and girls turn to others: Age, gender and ethnicity as determinants of coping. *Journal of adolescence*. 1993;16(3):253-66.

30. ฐานข้อมูลสถิติพื้นฐานทางการศึกษา [Internet]. สำนักงานศึกษาธิการศึกษามัธยมศึกษา 29. Available from: <http://secondary29.go.th>.

31. Yamane T. *Elementary sampling Theory*, Prentice-Hall. Inc Englewood Cliffs, NS. 1967.

32. Khamis V. Bullying among school-age children in the greater Beirut area: Risk and protective factors. *Child abuse & neglect*. 2015;39:137-46.

33. Andreou E. Bully/victim problems and their association with coping behaviour in conflictual peer interactions among school-age children. *Educational Psychology*. 2001;21(1):59-66.

34. Völlink T, Bolman CAW, Dehue F, Jacobs NCL. Coping with cyberbullying: Differences between victims, bully-victims and children not involved in bullying. *Journal of community & applied social psychology*. 2013;23(1):7-24.

35. Braun-Lewensohn O, Sagy S, Roth G. Coping strategies among adolescents: Israeli Jews and Arabs facing missile attacks. *Anxiety, Stress & Coping*. 2010;23(1):35-51.

36. Lepistö S, Åstedt-Kurki P, Joronen K, Luukkaala T, Paavilainen E. Adolescents' experiences of coping with domestic violence. *Journal of Advanced Nursing*. 2010;66(6):1232-45.
37. Arseneault L, Milne BJ, Taylor A, Adams F, Delgado K, Caspi A, et al. Being bullied as an environmentally mediated contributing factor to children's internalizing problems: a study of twins discordant for victimization. *Archives of pediatrics & adolescent medicine*. 2008;162(2):145-50.
38. Barati M, Hidarnia A, Niknami S, Allahverdipour H. Factors associated with tobacco smoking among male adolescents: The role of psychologic, behavioral, and demographic risk factors. *Avicenna J Neuro Psycho*. 2015;2(1).
39. Cook CR, Williams KR, Guerra NG, Kim TE, Sadek S. Predictors of bullying and victimization in childhood and adolescence: A meta-analytic investigation. *School psychology quarterly*. 2010;25(2):65.
40. Folkman S, Lazarus RS. If it changes it must be a process: study of emotion and coping during three stages of a college examination. *Journal of personality and social psychology*. 1985;48(1):150.
41. Olweus D. *Aggression in the schools: Bullies and whipping boys*: Hemisphere; 1978.
42. Olweus D. Bullying at school: basic facts and effects of a school based intervention program. *Journal of child psychology and psychiatry*. 1994;35(7):1171-90.
43. Olweus D, Limber SP. Bullying in school: Evaluation and dissemination of the Olweus Bullying Prevention Program. *American journal of Orthopsychiatry*. 2010;80(1):124.
44. Puranachaikere T, Punyapas S, Kaewpornawan T. Coping Strategies of Grade 4-6 Primary School Students in Response to Being Bullied. *Journal of the Psychiatric Association of Thailand*. 2015;60(4):275-86.
45. Ray C, Lindop J, Gibson S. The concept of coping. *Psychological Medicine*. 1982;12(2):385-95.
46. Roberts Jr WB, Morotti AA. The bully as victim: Understanding bully behaviors to increase the effectiveness of interventions in the bully-victim dyad. *Professional School*

Counseling. 2000;4(2):148.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	รักษ์พล สุระจันทร์
วัน เดือน ปี เกิด	3 ก.พ. 2536
สถานที่เกิด	ยโสธร
วุฒิการศึกษา	วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (จิตวิทยา)
ที่อยู่ปัจจุบัน	50 ซ.เพชรบุรี 5 แขวงทุ่งพญาไท เขตราชเทวี กทม 10400

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY